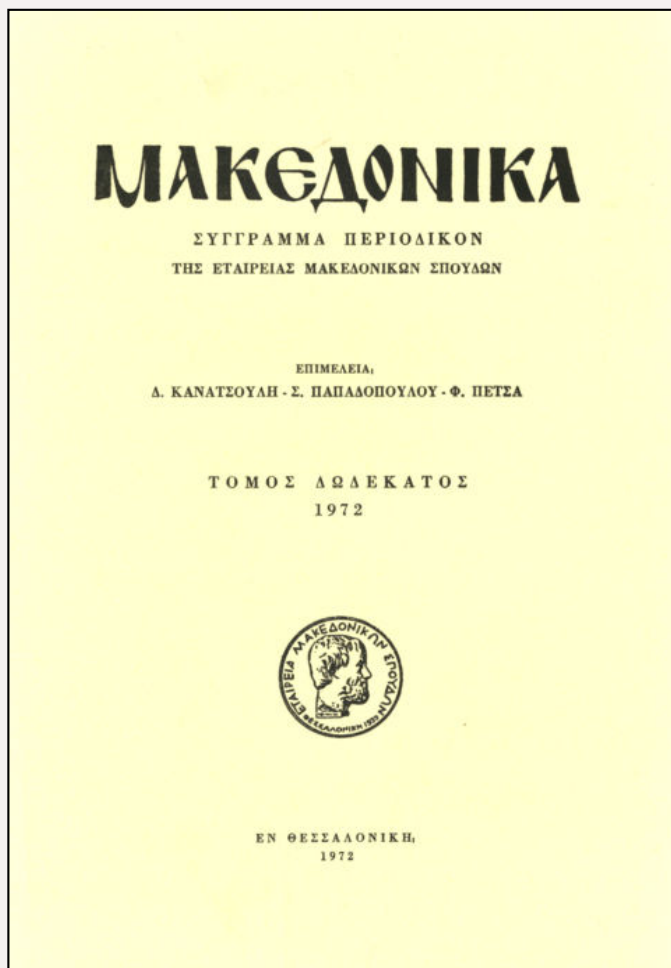

Μακεδονικά

Τομ. 12, 1972

Αι εορταστικά επιγραφαί των ψηφιδωτών του
τρούλλου του Αγ.Γεωργίου (Rotonda)
Θεσσαλονίκης

Γούναρης Γεώργιος

<http://dx.doi.org/10.12681/makedonika.1005>

Copyright © 2015 Γεώργιος Γούναρης

To cite this article:

Γούναρης, Γ. (1972). Αι εορταστικά επιγραφαί των ψηφιδωτών του τρούλλου του Αγ.Γεωργίου (Rotonda) Θεσσαλονίκης. *Μακεδονικά*, 12, 201-227. doi:<http://dx.doi.org/10.12681/makedonika.1005>

ΑΙ ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ
ΤΩΝ ΨΗΦΙΔΩΤΩΝ ΤΟΥ ΤΡΟΥΛΛΟΥ
ΤΟΥ ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ (ROTONDA) ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ὅλοι οἱ κατὰ καιροὺς ἀσχοληθέντες μὲ τὰ ψηφιδωτὰ τοῦ Ἀγ. Γεωργίου δὲν συμφωνοῦν ὥς πρὸς τὴν ἐποχὴν τῆς κατασκευῆς των¹. Οἱ περισσότεροι τῶν ἐρευνητῶν ἐστήριξαν τὰς ἀπόψεις των ἐπὶ τεχνοτροπικῶν στοιχείων, ἡ χρονολογία δὲ τῶν μωσαϊκῶν κυμαίνεται ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Κωνσταντίνου μέχρι τοῦ ὀγδόου αἰῶνος. Οἱ E. Weigand καὶ M. Vickers, οἱ ὅποιοι ἐχρονολόγησαν τὰ ψηφιδωτὰ ὁ μὲν πρῶτος εἰς τὸν 6ον αἰ., ὁ δὲ δεύτερος εἰς τὰ μέσα τοῦ 5ου ἠκολούθησαν διαφορετικὴν ὁδὸν διὰ τὴν ἐξαγωγὴν τῶν συμπερασμάτων των.

Ἡ παρούσα μελέτη ἔχει σκοπὸν νὰ ἐξετάσῃ τὰς ἐπιγραφάς, αἱ ὁποῖαι ὑπάρχουν ἐπὶ τῶν ψηφιδωτῶν τοῦ ναοῦ καὶ ἀναφέρονται εἰς τοὺς εἰκονιζομένους ἁγίους. Τὰ συμπεράσματα ποὺ θὰ ἀκολουθήσουν θὰ βασίζονται κυρίως εἰς ἐπιγραφικὰ στοιχεῖα, τὰ ὅποια ὅλοι σχεδὸν οἱ ἐρευνηταὶ δὲν ἔλαβον ὑπ' ὄψιν των διὰ τὴν χρονολόγησιν τῶν ψηφιδωτῶν.

Ἡ χαμηλοτέρα ζώνη τοῦ σωζομένου τμήματος τῶν ψηφιδωτῶν τοῦ θόλου διασώζει ἐπτὰ ἐκ τῶν ὀκτὼ ἀρχικῶς ὑπαρχόντων διαχώρων. Τὸ ἀπολεσθὲν διάχωρον εὐρίσκετο ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς ἀψίδος. Εἰς τὰ ἐπτὰ αὐτὰ διαχωρὰ εἰκονίζονται φανταστικὰ μᾶλλον οἰκοδομήματα μὲ πλουσίαν καὶ υπερβολικὴν διακόσμησιν. Τῶν οἰκοδομημάτων αὐτῶν, τῶν παριστῶντων ἅγιον Βῆμα ἐκκλησίας, ὑπάρχουν τέσσαρες παραλλαγαί, ἐκάστη τῶν ὁποίων παρουσιάζεται δύο φορές. Θυμίζουν δὲ σκηνικὰ ἢ σκηνικὰς προσόψεις τῶν ἐλληνιστικῶν καὶ ρωμαϊκῶν θεάτρων, ἀλλὰ καὶ προσόψεις τῶν εὐρισκομένων εἰς τὴν Πέτραν τῆς Ἀραβίας τάφων². Ἐκαστον διάχωρον χω-

1. Διὰ τὴν παλαιότεραν βιβλιογραφίαν βλ. E. W e i g a n d, Der Kalenderfries von Hagios Georgios in Thessalonike. Datierung, Ideen und Kunstgeschichtliche Stellung, BZ, τ. 39 (1939), σ. 116 κ.έ. Βλ. ἐπίσης τὸ ἄρθρον τοῦ H. T o r p, Quelques remarques sur les mosaïques de l'église Saint-Georges à Thessalonique, εἰς τὰ Πεπραγμένα τοῦ Θ' Βυζαντινολογικοῦ Συνεδρίου, Θεσσαλονίκη 1953 (Ἀθῆναι 1955), τ. Α', σ. 489-498, ἐπίσης M. V i c k e r s, The Date of the Mosaics of the Rotunda at Thessaloniki, P.B.S.R., τ. 38 (1970), σ. 183-187, καὶ P. C a t t a n i, La Rotonda e i mosaici di San Giorgio a Salonicco, Bologna 1972.

2. H. T o r p, ἔ.α., σ. 493, πίν. 167, 1, 2, ὅπου καὶ ἡ παλαιότερα βιβλιογραφία.

ρίζεται ἀπὸ τῶν παραπλεύρως του εὐρισκομένων δι' ἐνὸς ἐσχηματοποιημένου δένδρου, πιθανῶς τοῦ δένδρου τῆς ζωῆς. Ἐμπροσθεν τῶν οἰκοδομημάτων ἴστανται δεόμενοι ἄγιοι, ἀρχικῶς ἴσως εἴκοσι τὸν ἀριθμόν¹, νῦν δὲ σωζόμενοι, λόγῳ τῆς καταστροφῆς τοῦ ἀνατολικοῦ καὶ μερικῶν ἀγίων ἐκ τῶν λοιπῶν διαχώρων, δεκαπέντε². Ἀπαντες ἀνήκουν εἰς τὴν προκωνσταντίνειον ἐποχὴν, οἱ πλεῖστοι δὲ ἐξ αὐτῶν ἐμαρτύρησαν ὑπὲρ τῆς πίστεως κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Διοκλητιανοῦ. Παραπλεύρως αὐτῶν ὑπάρχουν ἐπιγραφαί, αἱ ὁποῖαι διὰ μαύρων ψηφίδων κατεσκευασμένοι περιλαμβάνουν τὸ ὄνομα, τὸ ἀξίωμα καὶ τὸν μῆνα ἑορτῆς των. Ἐκ τῶν ἀγίων τινὲς φέρουν χλαμύδα (στρατιωτικοί), τινὲς δὲ φαιλόνιον. Εἰς τὰς ἐπιγραφάς, ὅπως εἵπομεν, ὑπάρχει τὸ ὄνομα τῶν ἀγίων χωρὶς τὸν προσδιορισμόν: Ἄγιος, ἀπεικονίζονται δὲ ἅπαντες χωρὶς φωτοστέφανον εἰς τὴν κεφαλὴν. Τοῦτο ἔχουν ἤδη παρατηρήσει οἱ προγενέστεροι ἐρευνηταί³. Δὲν ὑπάρχει ὅμως ἀμφιβολία ὅτι οἱ σύγχρονοὶ των τοὺς ἐθεώρουν ὡς ἁγίους.

Δὲν θὰ ἀσχοληθῶμεν εἰς αὐτὴν μας τὴν μελέτην μὲ τὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα δημιουργεῖ ἡ ἀπεικόνισις αὐτῶν τῶν ἀγίων καθὼς καὶ ἡ ἀναγραφὴ τοῦ μηνὸς τῆς ἑορτῆς των. Εἶναι προβλήματα ποὺ ἀπασχόλησαν ἄλλους ἐρευνητὰς καὶ μὲ τὰ ὁποῖα πιστεύω ὅτι θὰ ἀσχοληθῇ ὁ Η. Τορρ εἰς τὸ ὑπὸ

1. E. Weigand, ἔ.ἀ., σ. 120.

2. Δὲν εἶναι ἄσκοπον, νομίζω, νὰ ἐπισημάνωμεν τοὺς καταστραφέντας ἁγίους. Ἀρχίζοντες ἐκ τοῦ δυτικοῦ διαχώρου μὲ κατεύθυνσιν πρὸς ΒΑ παρατηροῦμεν: α) ἀπὸ τὸ δυτικὸν διάχωρον, τὸ ὁποῖον περιελάμβανε τρεῖς ἁγίους, ἔχει καταστραφῇ ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ ἀκράιου ἀριστεροῦ καὶ ἡ μορφή τοῦ κεντρικοῦ, τοῦ ὁποίου ὅμως σώζεται ἡ ἐπιγραφὴ (Ρωμανός); β) ἀπὸ τὸ ΒΔ διάχωρον ἔχει καταστραφῇ ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ ἀριστεροῦ ἁγίου, σώζεται ὅμως ἡ μορφή του; γ) ἀπὸ τὸ Β ἔχει καταστραφῇ ἐν μέρει τὸ κεντρικὸν τμήμα, ὅπου εἰκονίζεται σταυρὸς εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὁποίου ἵπταται τὸ Ἄγ. Πνεῦμα; δ) ἀπὸ τὸ ΒΑ διάχωρον, εἰς τὸ ὁποῖον ἵπάρχουν τρεῖς ἁγιοί, ἔχει καταστραφῇ ἐν μέρει ἡ μορφή καὶ ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ ἀκράιου δεξιοῦ (Κυρίλλου); ε) τὸ ἄνωθεν τοῦ ἀνοίγματος τῆς ἀψίδος διάχωρον ἔχει καταστραφῇ ἐντελῶς; στ) ἀπὸ τὸ ΝΑ διάχωρον λείπει ἡ μορφή καὶ ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ ἀκράιου ἀριστεροῦ ἁγίου; ζ) τὸ Ν διάχωρον διασώζει τὰς μορφὰς καὶ τὰς ἐπιγραφὰς τῶν ἀγίων; η) τὸ ΝΔ διασώζει τὰς μορφὰς καὶ τῶν δύο ἀγίων, ἀλλὰ ἔχει καταστραφῇ ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ ἀκράιου ἀριστεροῦ.

3. Πρβλ. Κ. Ζησίου, ΠΑΕ, 1913, σ. 123-129, καὶ E. Weigand, ἔ.ἀ., σ. 136. Ἐδῶ ὅμως πρέπει νὰ σημειώσωμεν τὸ ἐξῆς: Ὑπεράνω τῶν ἁγ. Θερινοῦ καὶ Λέοντος—ἀμφότεροι εἶναι στρατιωτικοὶ ἁγιοί—κρέμονται ἐκ τριῶν ἄλυσίδων ἐν κυκλικὸν ἀντικείμενον μὲ πολυτίμους λίθους διακοσμημένον. Ἐσκέφθημεν κατ' ἀρχὰς ὅτι πρόκειται διὰ πολυέλαιον. Ἡ ὁμοιότης ὅμως τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ μὲ τὰς coronas vitae τῶν ἀγίων τοῦ Βαπτιστηρίου τῶν Ὀρθοδόξων τῆς Ravenna καὶ τοῦ χοροῦ τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἄγ. Ἀπολλιναρίου τοῦ Νέου τῆς ἰδίας πόλεως (πρβλ. F. Deichmann, Frühchristliche Bauten und Mosaiken von Ravenna, Baden-Baden 1958, πίν. 42-43 καὶ 104-106) μᾶς δίδει τὴν ἀφορμὴν νὰ σκεφθῶμεν μὴπως πράγματι καὶ εἰς τὸν Ἄγ. Γεώργιον ἔχομεν στεφάνους δόξης. Ἐναντίον αὐτῆς τῆς ἀπόψεως στρατεύονται τὰ ἐξῆς: α) Διατί ὑπάρχουν μόνον εἰς τοὺς ἁγίους Θερινὸν καὶ Λέοντα καὶ ὄχι εἰς ὅλους τοὺς ἁγίους; β) Διατί κρέμονται δι' ἄλυσίδων;

ἐκδοσιν διὰ τὸν Ἀγ. Γεώργιον βιβλίον του. Δὲν θὰ ἤθελον ὅμως νὰ ἀφήσω ἀσχολίαστον τὴν ἄποψιν τοῦ E. Weigand¹, ὅτι δηλαδή, ἐπειδὴ ὁ ἀναγραφόμενος μὴν ἐορτῆς τοῦ Ἀγ. Δαμιανοῦ εἶναι ὁ Σεπτέμβριος, τὰ ψηφιδωτὰ δὲν πρέπει νὰ ἔχουν γίνει πρὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 6ου αἰ. καὶ τοῦτο, διότι δῆθεν ἡ λατρεία τῶν Ἀγ. Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ πρέπει νὰ ἦλθεν εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἀπὸ τὴν Δύσιν, ὅπου ἐμφανίζεται διὰ πρώτην φοράν τὸν 6ον αἰ. Βεβαίως δὲν χωρεῖ ἀμφισβήτησις, ὅτι μόνον ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία τιμᾷ τὴν μνήμην τῶν Ἀγ. Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ κατὰ τὸν μῆνα Σεπτέμβριον² καὶ ὅτι μέχρι τοῦ 8ου αἰ. ὑπῆρχε στενὸς δεσμὸς μεταξὺ τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Ρώμης καὶ τῆς Θεσσαλονίκης³. Πρέπει ὅμως νὰ ἀναφερθῇ ὅτι ὑπάρχουν τρεῖς συζυγίαι τοιούτων ἁγίων. Ἡ πρώτη ἐορτάζει τὴν 1ην Νοεμβρίου, οἱ δὲ ἅγιοι κατήγοντο ἀπὸ τὴν Μ. Ἀσίαν καὶ ἀναφέρονται ὡς υἱοὶ τῆς Θεοδότης, εὗρον δὲ φυσιολογικὸν θάνατον. Ἡ δευτέρα συζυγία ἐορτάζει τὴν 1ην Ἰουλίου. Οἱ ἅγιοι κατήγοντο ἀπὸ τὴν Ρώμην καὶ ἔζησαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Καρίνου καὶ Νουμεριανοῦ, ἀπέθανον δὲ ἐκ βιαίου θανάτου. Ἡ τρίτη συζυγία ἐορτάζει τὴν 17ην Ὀκτωβρίου, οἱ δὲ ἅγιοι κατήγοντο ἀπὸ τὴν Ἀραβίαν καὶ ἐμαρτύρησαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Διοκλητιανοῦ εἰς τὰς Αἰγὰς Κιλικίας. Πάντες ἡσκησαν τὴν ἱατρικὴν ἄνευ ἀμοιβῆς, γεγονὸς τὸ ὅποῖον ἀπέδωκεν εἰς αὐτοὺς τὸν τίτλον «Ἀνάργυροι»⁴. Ποία λοιπὸν ἀπὸ τὰς τρεῖς συζυγίας ἁγίων εἰκονίζεται εἰς τὰ μωσαϊκὰ τοῦ Ἀγ. Γεωργίου; Ὅσον δύσκολον εἶναι νὰ λυθῇ τὸ πρόβλημα τοῦτο, ἄλλο τόσον δύσκολον εἶναι νὰ υποστηριχθῇ ὅτι ἡ λατρεία τῶν ἁγίων αὐτῶν ἐπέρασεν εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἀπὸ τὴν Ρώμην. Τὸ γεγονὸς ὅτι αἱ δύο συζυγίαι τῶν ἁγίων κατήγοντο ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀφίνη ἀδιαφόρους. Εἶναι ἐξ ἄλλου πολὺ φανερόν ὅτι ἡ παράδοσις τῆς Ἀνατολῆς ἔχει θρέψει τὸν καλλιτέχνην ἢ τοὺς καλλιτέχνους τοῦ Ἀγ. Γεωργίου ὅχι μόνον μὲ τὰ στοιχεῖα τῆς τέχνης της, ἀλλὰ πολὺ πιθανὸν ἐπέδρασεν καὶ εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν ἁγίων. Ὅλοι οἱ ἀπεικονιζόμενοι εἰς τὰ ψηφιδωτὰ τοῦ Ἀγ. Γεωργίου ἅγιοι ἐκ τῆς Ἀνατολῆς προέρχονται καὶ εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἐμαρτύρησαν. Διατί λοιπὸν πρέπει νὰ διακρίνωμεν εἰς τὰ μωσαϊκὰ καὶ εἰς τὸν μῆνα ἐορτῆς τῶν δυτικῶν ἐπίδρασιν⁵; Τὸ γεγο-

1. E. Weigand, ἔ.ἀ., σ. 127 κ.έ.

2. E. Weigand, ἔ.ἀ., σ. 127.

3. O. Tafrali, Topographie de Thessalonique, Paris 1913, σ. 33-34.

4. Μαυρικίου Διακόνου, Συναξαριστὴς τῶν δώδεκα μηνῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ, μεταφρασθεὶς ὑπὸ Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Ζάκυνθος 1868, σ. 163, 18 Ὀκτωβρίου, καὶ H. Delehaye, S. C., Oct. 17°: 144²⁴, Jul.¹: 791⁵, Nov. 1°: 185⁴. Περὶ τῆς καθιερωσέως τῆς λατρείας τῶν Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ βλ. P. Peeters, Le trefonds oriental de l'hagiographie byzantine, Bruxelles 1950, σ. 65 κ.έ. Περὶ τοῦ εἰκονογραφικοῦ τύπου τῶν ἁγίων βλ. A. Ξυγγοπούλου, Ἀνάγλυφον τῶν Ἀγ. Ἀναργύρων εἰς Ἀγ. Μᾶρκον Βενετίας, ΑΔ 1965, Α', σ. 87 κ.έ.

5. E. Weigand, ἔ.ἀ., σ. 128, καὶ L. Duchesne, BZ, τ. 1 (1892), σ. 531 κ.έ.

νός ὅτι οἱ μῆνες ἐορτῆς μερικῶν ἁγίων τοῦ Ἁγ. Γεωργίου συμφωνοῦν μὲ τοὺς μῆνας τοῦ λατινικοῦ μαρτυρολογίου οὐδὲν ἄλλο σημαίνει παρὰ ὅτι ὑπῆρξε κοινὴ ἢ πηγὴ προελεύσεως τῆς ἱστορίας τοῦ μαρτυρίου τῶν ἁγίων. Ὡς τοιαύτην δὲ πηγὴν πρέπει νὰ θεωρήσωμεν τὰς παραδόσεις περὶ τῶν μαρτυρίων τῶν ἁγίων, αἱ ὁποῖαι ἐκυκλοφόρουν ἀπὸ στόματος εἰς στόμα μεταξὺ τῶν πιστῶν τῶν πρωτοχριστιανικῶν αἰώνων πρὶν ἢ γραφοῦν τὰ συναξάρια τῶν ἁγίων. Ὡς ἀποδείξεις δὲ τῆς πρωῒμου χρονολογίας τῶν μωσαϊκῶν ἃς θεωρηθῇ καὶ τοῦτο, ὅτι οἱ ἀναγραφόμενοι μῆνες διὰ μερικοὺς ἐκ τῶν ἁγίων εἶναι διαφορετικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ σημειώνονται εἰς τὰ συναξάρια¹.

Ἡ γνώμη τοῦ E. Weigand², ὅτι δηλαδὴ περὶ τὸ 530 μ.Χ. διευρύνεται τὸ λατινικὸν μαρτυρολόγιον καὶ συμπεριλαμβάνει καὶ ἁγίους ἀπὸ τὸ ἀνατολικόν, δὲν ἔχει βαρύνουσαν θέσιν διὰ τὴν χρονολόγησιν τῶν ἡμετέρων μωσαϊκῶν. Θὰ εἴπωμεν μάλιστα, ὅτι ὁ Weigand, ἐνῶ ὑποστηρίζει ἀφ' ἐνὸς τὴν ἐπίδρασιν τῆς Ρώμης εἰς τὴν εἰκονογράφησιν τοῦ Ἁγ. Γεωργίου, διὰ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ αὐτοῦ βλέπει μίαν παλινδρόμησιν μερικῶν ἁγίων ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν εἰς τὴν Δύσιν καὶ πάλιν ἐπιστροφὴν τῶν εἰς τὴν Ἀνατολὴν.

Α'. ΑΙ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ

Θὰ ἐξετάσωμεν τὰς ἐπιγραφὰς τοῦ Ἁγ. Γεωργίου ἀρχίζοντες ἀπὸ τὸ ἄνωθεν τῆς δυτικῆς εἰσόδου εὐρισκόμενον διάχωρον μὲ κατεύθυνσιν ἀπὸ ἀριστερὰ πρὸς τὰ δεξιὰ.

1. Δυτικὸν διάχωρον

α. *Ρωμα/νοῦ /πρεσβ(υτέρου)* (εἰκ. 1). Ἡ συμπλήρωσις *πρεσβ(ευτοῦ)* ἀπὸ τοὺς Ch. Texier-R. Pullan, *Byzantine Architecture*, London 1864, σ. 138, δὲν εἶναι ὀρθή. Δὲν εἶναι δυνατὴ ἢ ταύτισις τοῦ ἁγίου, διότι λείπει ἢ ἔνδειξις τοῦ μηνός. Ἴσως πρόκειται διὰ τὸν μάρτυρα ἀπὸ τὴν Καισάρειαν τῆς Παλαιστίνης, ὁ ὁποῖος ἀναφέρεται εἰς τὸ *Synaxarium Constantinopolitanum* (S.C.) τὴν 18ην Νοεμβρίου ὡς διάκονος³.

β. *Εὐκαρ/πίωνος /στρατ(ιώτου) /μηνὶ Δε/κεμβρί(ῳ)* (εἰκ. 2.) Οἱ Texier-Pullan, ἔ.ἀ., σ. 138 καὶ ὁ Weigand, ἔ.ἀ., σ. 123, συμπληρώνουν Δεκεμβρίου. Πρέπει ὅμως νὰ συμπληρωθῇ μὲ δοτικὴν διὰ νὰ συμφωνῇ μὲ τὴν δοτικὴν μηνί. Ὁ J. Kurth, A.M., XXII (1897), πίν. XVI, 1, γράφει τὴν λέξιν *Στρε-*

1. Κ. Ζησίου, ΠΑΕ, 1913, σ. 123-129.

2. E. Weigand, ἔ.ἀ., 125. Πρβλ. καὶ H. Achelis, *Die Martyrologien*, Abh. Göttingen N.F. III, Berlin 1900, σ. 40.

3. S. C., 235 κ.έ.

χωρὶς τὸ σημεῖον συντμήσεως S ἴσως ἔνεκα τῆς μερικῆς καταστροφῆς του. Οἱ L. Duchesne-M. Bayet, *Mémoire sur une mission au Mont Athos*, Paris 1877, σ. 321, γράφουν τὴν αὐτὴν λέξιν χωρὶς τὸ -τ- καὶ τὸ σημεῖον συντμήσεως S. Ἴσως νὰ ἦτο αὐτὴ ἡ κατάστασις τῆς λέξεως πρὸ τῶν συντηρήσεων καὶ ἴσως τῶν ἐπισκευῶν, αἱ ὁποῖαι ἐγένοντο ἀπὸ τὸν S. Rossi τὸ 1889.

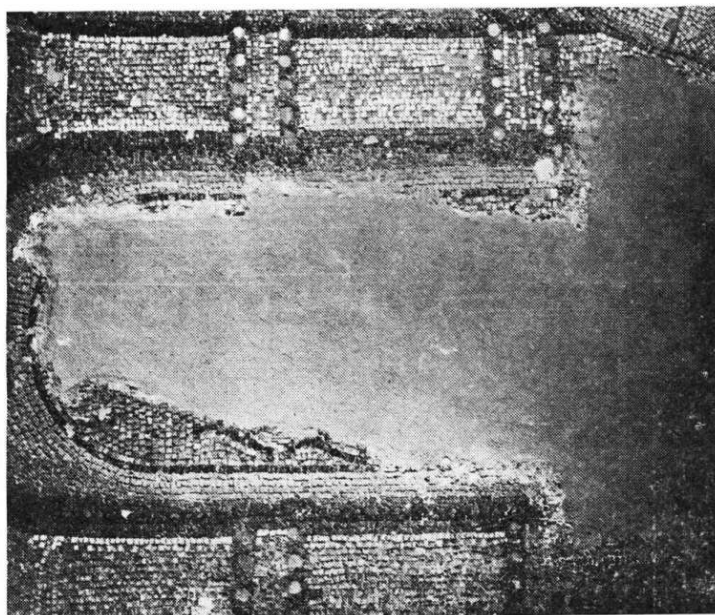
Εἰκ. 1. Ἐπιγραφὴ Ρωμανοῦ

Ὁ ἅγιος ἀναφέρεται εἰς τὸ S. C. ὡς μαρτυρήσας μετὰ τοῦ Τροφίμου εἰς τὰς 18 Μαρτίου. Τὴν αὐτὴν ἡμερομηνίαν φέρονται ἑορτάζοντες καὶ εἰς τὸν Συναξαριστὴν τῶν δώδεκα μηνῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ τοῦ Μαυρικίου Διακόνου. Ἀντιθέτως, συμφώνως μὲ μίαν διόρθωσιν τοῦ H. Delehaye εἰς τὸ *Martyrologium Hieronymianum* (M.H.), τοποθετοῦνται εἰς τὰς 30 Νοεμβρίου ὡς μάρτυρες εἰς τὴν Νικομήδειαν¹.

2. ΒΔ διὰ χωρον.

Εἰς αὐτὸ ὑπάρχουν δύο ἅγιοι. Ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ ἀριστεροῦ ἔχει καταστραφῇ.

1. S. C., 545· *Acta SS. Nov. II*, 2, Brüssel 1931, σ. 629: In Nicomedia sanctorum Trofimi et Eucarpionis. Πρβλ. καὶ Μαυρικίου Διακόνου, Συναξαριστής, ἔ.ἀ., σ. 209, 18 Μαρτίου.

Εἰκ. 3. Ἐπιγραφή Ἀρχαδίου(;)· Διασωθέν-
τα τμήματα τοῦ πρώτου γράμματος τοῦ α΄
καὶ β΄ στίχου

Εἰκ. 2. Ἐπιγραφή Εὐκαρπίου

α. Α [...] δ [.....] (εἰκ. 3). Τῆς ἐπιγραφῆς αὐτῆς σώζονται σήμερον μόνον τμήματα τοῦ πρώτου γράμματος τοῦ α' καὶ β' στίχου. Δὲν ἀναφέρεται οὔτε ἀπὸ τοὺς Texier-Pullan, ἔ.ἀ., σ. 138-141, οὔτε ἀπὸ τοὺς Duchesne-Bayet, ἔ.ἀ., σ. 321-322. Τὴν ἀναφέρει μόνον ὁ Kurth, ἔ.ἀ., σ. 471, πίν. XVI, 8, ἀπ' ὅπου ἴσως τὴν ἔλαβε καὶ ὁ E. Weigand. Πιθανῶς ἡ ἀποκάλυψις τῆς ἐγίνε μετὰ τὸν καθαρισμὸν τοῦ S. Rossi. Ἄξιον ἀπορίας εἶναι τὸ πῶς ὁ Kurth ἀνέγνωσε τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου ὡς Ἀριστάρχου¹. Ἀπὸ τὸ ἐν μέρει σωζόμενον σήμερον πρῶτον γράμμα τοῦ δευτέρου στίχου δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀναγνώσωμεν Ἀριστάρχου. Ἡ ἀρχὴ τῆς κάτω κεραίας μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὸ γράμμα Δ καὶ ὄχι τὸ Χ. Δὲν εἶναι δυνατόν ἐξ ἄλλου νὰ εἶναι τὸ γράμμα Χ, διότι ἀποκλείεται ἡ διασταύρωσις τῶν δύο κεραίων νὰ ἐγίνετο εἰς τόσον ὑψηλὸν σημεῖον. Εἰς αὐτὸ τὸ συμπέρασμα καταλήγομεν βλέποντες τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ Χοραύλου, μοναδικὴ περίπτωσις ὅπου ὑπάρχει Χ εἰς τὰς ἐπιγραφάς μας. Ὑποθέτομεν ὅτι πρόκειται μᾶλλον περὶ τοῦ ἁγίου Ἀρκαδίου, ὁσίου καὶ ἀσκητοῦ Κυπρίου, ὅστις ἔζησεν τὸν Δ' μ.Χ. αἰ. καὶ ἦτο «ὁσφὺν νοητὴν ἀρεταῖς ἐζωσμένος»².

β. Ἀνανί/ου πρεσ/β(υτέρου) μηνί/ Ἰανου/αρί(ω) (εἰκ. 4). Ἡ ἀνάγνωσις τῆς συντετμημένης λέξεως πρεσβς ὡς πρεσβευτοῦ ὑπὸ τῶν Texier-Pullan, ἔ.ἀ., σ. 139 δὲν εἶναι ὀρθή. Ὁ Ἀνανίας πρέπει νὰ εἶναι μᾶλλον ὁ μάρτυρας ἀπὸ τὴν Φοινίκην, ὁ ὁποῖος παραδίδεται εἰς τὰς 27 Ἰανουαρίου εἰς τὸ S. C. καὶ εἰς τὰς 26 Ἰανουαρίου εἰς τὸ Μηνολόγιον τοῦ Βασιλείου (M. B.)³.

3. Βόρειον διάχωρον

Εἰς αὐτὸ ὑπάρχουν δύο ἄγιοι.

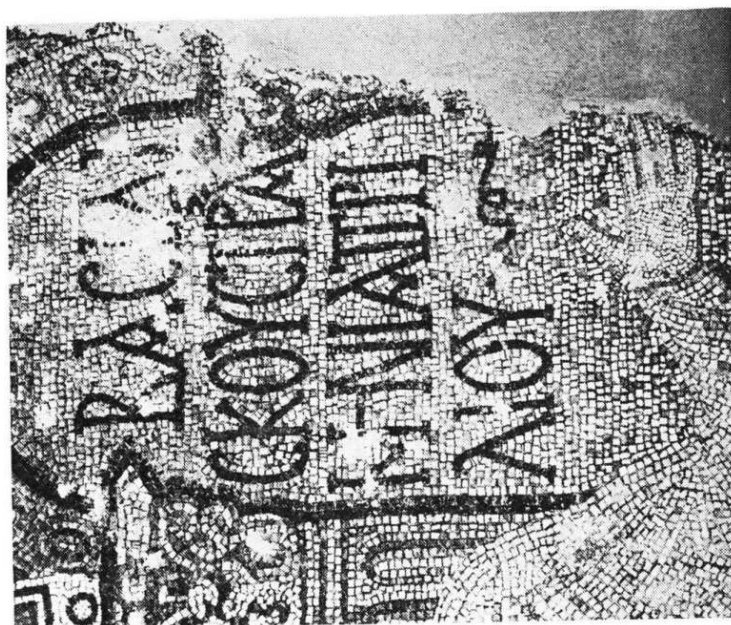
α. Βασιλί/σκου στρα(τιώτου) /μηνί/ Ἀπρι/λί(ω) (εἰκ. 5). Τὴν ἐπιγραφὴν παραδίδει ἀκριβέστερον ὁ Kurth, ἔ.ἀ., πίν. XVI, 7, ἐνῶ οἱ Texier-Pullan τὴν ἀντιγράφουν μὲ λάθη. Περίεργος εἶναι ἡ ὀφιοειδὴς γραμμὴ ἡ ὁποία εὐρίσκεται μετὰ τὴν λέξιν Ἀπριλίου. Ὑποθέτομεν ὅτι εἶναι συμπλήρωσις τοῦ S. Rossi. Δὲν δυνάμεθα ὅμως νὰ εἰπώμεν τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὴν ὑπαρξίν τῆς κα-

1. Ὁ J. Kurth, ὅστις εἶδε καὶ ἀνέγνωσε τὴν ἐπιγραφὴν γράφει ὅτι: «τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος τῶν γραμμάτων εἶναι τόσον διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ γράμματα τῶν ἄλλων ἐπιγραφῶν, ὥστε εἶναι δυνατόν νὰ μὴ εἶναι τὰ ἀρχικά. Δυστυχῶς τώρα δὲν δυνάμεθα νὰ προσδιορίσωμεν ποῖον εἶναι τὸ πρωτότυπον καὶ ποία ἡ ἐπιζωγράφησις τοῦ Rossi». Πρβλ. AM, τ. 22 (1897), σ. 471.

2. S. C. Ian. 26¹, 423₂₃. Πρβλ. καὶ Μαυρικίου Διακόνοῦ, Συναξαριστής, ἔ.ἀ., 26 Ἰανουαρίου καὶ 6 Μαρτίου. Οὐδεὶς μάρτυς ἢ ἐπίσκοπος Ἀρκάδιος ἀναφέρεται κατὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιον. Δὲν ἀποκλείεται ὅμως εἰς τὴν ἐπιγραφὴν νὰ ἀνεφέρετο ὁ μῆν Ἀπρίλιος, χωρὶς νὰ εἶναι ἀπαραίτητον νὰ συμφωνῇ μὲ τὰ συναξάρια.

3. E. Weigand, ἔ.ἀ., σ. 122, καὶ H. Delhaye, S. C. σ. 426 M.B., Turino 1907, N. 352, σ. 95.

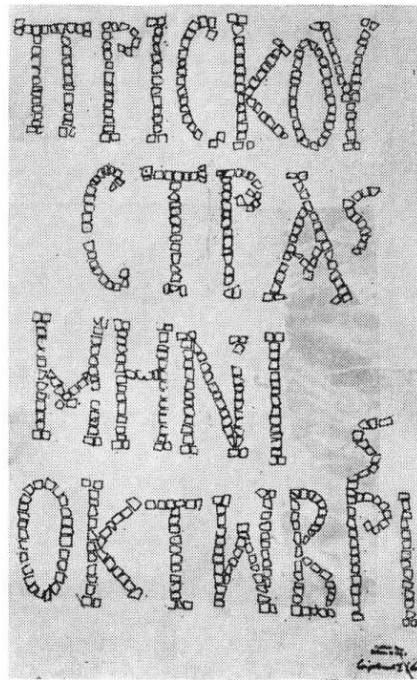

Εἰκ. 5. ὙΠΕΡΟΡΑΦΗ ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ

Εἰκ. 4. ὙΠΕΡΟΡΑΦΗ ἈΝΑΝΙΟΥ

ταλήξεως -ου εἰς τὴν λέξιν Ἀπριλίου, διότι οὕτως εἶχον ἀναγνώσει ταύτην τὸ 1877 οἱ Duchesne-Bayet, ἔ.ἀ., σ. 322. Πρόκειται ἄραγε περὶ τῆς ἀρχικῆς ἐπιγραφῆς ἢ εἶναι μεταγενεστέρα τις ἐπιδιόρθωσις; Ἄξιον παρατηρήσεως εἶναι τὸ ὅτι εἰς οὐδεμίαν ἄλλην τῶν ἐπιγραφῶν μας εἶναι γραμμένη ὅλη ἡ λέξις τοῦ μηνός, καίτοι ὑπῆρχεν εἰς πολλὰς ἐξ αὐτῶν χώρος πρὸς τοῦτο. Ἡ ἀναγραφή δὲ εἰς πτωσὶν γενικὴν εἶναι λανθασμένη. Ὅρθή θὰ ἦτο εἰς πτω-

Εἰκ. 6. Ἐπιγραφή Προίσκου

σιν δοτικὴν διὰ νὰ συμφωνῇ μὲ τὴν λέξιν μηνί. Ὁ ψηφοθέτης ἔχει ἐπηρεασθῇ προφανῶς ἀπὸ τὴν διὰ γενικῆς ἐκφορὰν τῆς ἐπιγραφῆς (π.χ. Βασιλίσκου στρατιώτου-ἡμερομηνία-μηνός Ἀπριλίου). Πρέπει νὰ σημειώσωμεν ἐπίσης, ὅτι ἡ λέξις στρατιώτου τέμνεται εἰς τὸ φωνῆεν Α.

Εἰς οὐδὲν συναξάριον ἀναφέρεται ὁ μάρτυς Βασιλίσκος εἰς τὸν μῆνα Ἀπρίλιον. Ἀναφέρεται μόνον εἰς τὸ Marmorkalender τῆς Νεαπόλεως τὴν 22αν Μαΐου καὶ εἰς τὸ S.C. τὴν 3ην Μαρτίου ὡς συστρατιώτης τοῦ Ἀγ. Θεοδώρου¹.

β. Προίσκου/ στρα(τιώτου)/ μηνί /Οκτωβρί(ω) (εἰκ. 6). Ἡ ἐπιγραφή αὐτὴ παραδίδεται ὁμοίως σχεδὸν ἀπὸ τοὺς Duchesne-Bayet, ἔ.ἀ., σ. 322 καὶ

1. H. Achelis, Der Marmorkalender von Neapel, Leipzig 1929, σ. 8, καὶ H. Delehay, Legendes grecques, σ. 41-43 καὶ 202-213.

τὸν Kurth, ἔ.ἀ., πίν. XVI, 7. Ἀντίθετως οἱ Texier-Pullan, ἔ.ἀ., σ. 139, προσθέτουν εἰς τὴν λέξιν στρα ἐν τ μετὰ τὸ ἄλφα καὶ ἐν ς εἰς τὸ τέλος τῆς λέξεως Ὁκτωβρί. Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιγραφὴν αἱ λέξεις στρατιώτου καὶ Ὁκτωβρίω τέμνονται εἰς φωνῆεν.

Πρόκειται μᾶλλον διὰ τὸν μάρτυρα Πρίσκον ἀπὸ τοὺς Τόμους τοῦ Πόντου, ὁ ὁποῖος ἀναφέρεται εἰς τὸ M. H. τὴν 1ην Ὁκτωβρίου μὲ τὰ ἐξῆς: «In Tomis civitate Prisci, Criscenti et Evagri». Ἐπίσης ἀναφέρεται εἰς τὸ Martyrologium Romanum: «Tomis in ponto sanctorum marturum Prisci, Crescenti et Evagri». Ἀντίθετα εἰς τὸ S. C. σημειώνεται εἰς στρατιωτικὸς ἅγιος Πρίσκος τὴν 9ην Μαρτίου μέλος ὁμάδος ἐκ τεσσαράκοντα μαρτύρων ἀπὸ τὴν Σεβάστειαν¹.

4. BA δ ι ᾱ χ ω ρ ο ν

Εἰς αὐτὸ ὑπάρχουν τρεῖς ἅγιοι ἐκ τῶν ὁποίων ὁ δεξιὸς εἶναι κατὰ τι κατεστραμμένος. Κατεστραμμένη εἶναι ἐπίσης καὶ ἡ ἐπιγραφὴ του.

α. Φιλίπ/που ἐπι/σκ(όπου) μην/νὶ Ὁκτω/βρ(ίω) (εἰκ. 7). Ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ἀπὸ τοὺς Texier-Pullan, ἔ.ἀ., σ. 139, εἶναι λανθασμένη. Δὲν ἀποδίδουν τὴν συλλαβὴν -πι- τῆς λέξεως ἐπισκόπου, τὸ σημεῖον συντμήσεως S τῆς ἰδίας λέξεως, τὴν κατάληξιν τῆς λέξεως μηνὶ τὴν γράφουν μή-η, παραλείπουν δὲ τὰ δύο τελευταῖα γράμματα τῆς λέξεως Ὁκτώβρς καὶ τὸ σημεῖον συντμήσεως. Οἱ Duchesne-Bayet, ἔ.ἀ., σ. 322, δὲν ἀποδίδουν τὸ ρ τῆς λέξεως Ὁκτώβρς. Ἡ πληρεστέρα δημοσίευσις τῆς ἐπιγραφῆς ἔγινε ἀπὸ τὸν Kurth, ἔ.ἀ., πίν. XVI, 6.

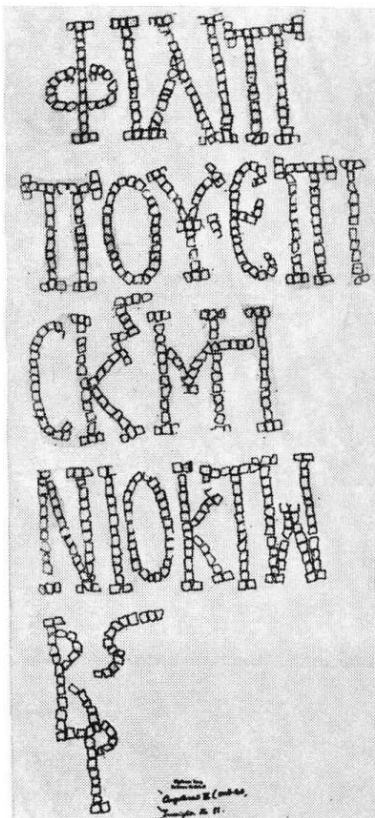
Ὁ ἅγιος Φίλιππος ἀναφέρεται ἤδη εἰς τὸ Breviarium Syriacum (B.S.) ὡς μάρτυς ἐπίσκοπος τῆς Ἀδριανουπόλεως τὴν 22αν Ὁκτωβρίου. Ἐπίσης ὑπάρχει εἰς τὸ M.H., ἐνῶ λείπει ἀπὸ τὸ S. C. Ἀπίθανος φαίνεται ἡ ταύτισις του μὲ τὸν Ἐπίσκοπον Φίλιππον, ὁ ὁποῖος ἀναφέρεται εἰς τὸ Marmorkalender τῆς Νεαπόλεως τὴν 19ην Ἀπριλίου².

β. Θερινοῦ/ στρατ(ιώτου)/ μηνὶ Ἰου/λ(ίω) (εἰκ. 8). Καλύτερα ἀνάγνωσις καὶ μεταγραφὴ τῆς ἐπιγραφῆς ἔγινε ἀπὸ τὸν Kurth, ἔ.ἀ., πίν. XVI, 6. Οἱ Texier-Pullan, ἔ.ἀ., σ. 139 γράφουν τὸ μηνὶ μὲ-η, παραλείπουν τὸ σημεῖον συντμήσεως S εἰς τὴν λέξιν στρατς καὶ προσθέτουν τὸ -ιου εἰς τὸ ὄνομα τοῦ μηνός. Οἱ Duchesne-Bayet, ἔ.ἀ., σ. 322 παραλείπουν τὸ σημεῖον συντμήσεως εἰς τὴν λέξιν στρατς καὶ γράφουν εἰς τὸν ἴδιον στίχον τὸ -λς τῆς λέξεως Ἰουλς.

1. L. Duchesne, Acta SS, Nov. II, Brüssel 1894, σ. 128 καὶ S. C. σ. 521 κ.έ. Πρβλ. E. Weigand, ἔ.ἀ., σ. 124.

2. L. Duchesne, M. H εἰς Acta SS, Nov. II, ἔ.ἀ., LIII· Acta SS, Nov. II, σ. 567 κ.έ., A. Ehrhard, «Riv. Arch. Crist.», τ. 11 (1934), σ. 133.

Στρατιωτικὸς ἅγιος μετὸ ὄνομα Θερινός¹, ὁ ὁποῖος νὰ ἐορτάζεται κατὰ τὸν μῆνα Ἰούλιον, δὲν εἶναι γνωστός. Ἀντιθέτως εἰς τὸ S.C. εὐρίσκεται εἰς μίαν μεγαλυτέραν ὁμάδα μαρτύρων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπάρχει καὶ εἰς Δημήτριος, ἡ ὁποία ἐορτάζεται εἰς τὰς 6 Μαΐου. Εἰς τὰς 23 Ἀπριλίου εὐρίσκεται εἰς τὴν ἰδίαν ὁμάδα, ἡ ὁποία ἔχει διευρυνθῇ μετὰ περισσότερα ὀνόματα².

Εἰκ. 7. Ἐπιγραφή Φιλίππου

Εἰκ. 8. Ἐπιγραφή Θερινοῦ

γ. Κυρίλ[λ]ου Ἐπι[σ]κ[ό]που μην[ι] Ἰουλίω (εἰκ. 9). Γράφομεν Ἰουλίω καὶ οὐχὶ Ἰουνίω διότι τὰ ὑπολείμματα τοῦ πρὸ τοῦ σημείου συντμήσεως γράμματος τοῦ ὀνόματος τοῦ μηνὸς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προέρχωνται ἀπὸ τὸ γράμμα Ν. Αὐτὸ φαίνεται καὶ ἀπὸ τὴν θέσιν τοῦ σημείου συντμήσεως, τὸ ὁποῖον δὲν ἀφήνει χώρον διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ γράμματος Ν.

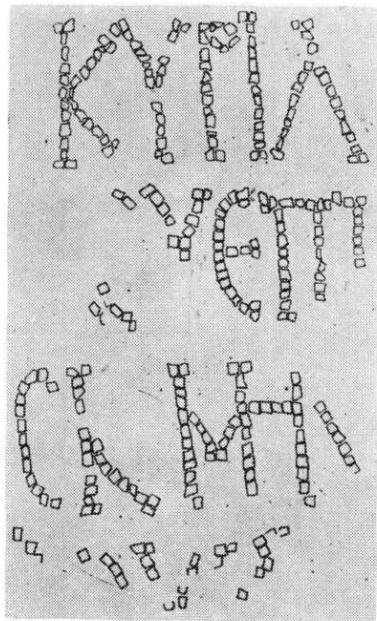
Τὴν ἐπιγραφὴν παραδίδει μόνον ὁ Kurth, ἔ.ἀ., πίν. XVI, 6, ἀλλ' οὐχὶ συμπληρωμένην μετὰ τὰ ὑπολείμματα τῶν ἄλλων λέξεων, τὰ ὁποῖα ἀνεγνώσαμεν ἡμεῖς.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ταυτότητα τοῦ ἁγίου ὁ E. Weigand, ἔ.ἀ., σ. 123, ἐπειδὴ

1. Ὁ E. Weigand, ἔ.ἀ., σ. 124 γράφει Θερίνος.
2. E. Weigand, ἔ.ἀ., σ. 124, καὶ S. C. 662 καὶ 628.

δὲν εἶχε ἀναγνώσει τὸ ὄνομα τοῦ μηνός¹, ἔγραφε, ὅτι «δὲν δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν ποῖος εἶναι. Θὰ ἡδύνατο ὁμῶς νὰ σκεφθῇ τις ἐπισκόπους ἀπὸ τὴν Γόρτυνα καὶ τὸ Πέργαμον». Εἰς τὸ S.C. εὐρίσκομεν ἑορταζόμενον τὸν ἅγιον Κύριλλον, ἐπίσκοπον Γόρτυνος εἰς τὰς 5 Σεπτεμβρίου, 14 Ἰουνίου καὶ 9 Ἰουλίου. Καὶ εἰς τὰς τρεῖς περιπτώσεις πρόκειται περὶ τοῦ ἰδίου ἁγίου².

Εἰκ. 9. Ἐπιγραφή Κυρίλλου

5. ΝΑ ΔΙΑΧΩΡΟΝ

Εἰς αὐτὸ ὑπῆρχον τρεῖς ἅγιοι ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἀκραῖος ἀριστερὸς μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ δὲν ὑπάρχει πλέον.

α. *Λέοντος/ στρατ(ιώτου)/ μηνὶ/ Ἰουν(ίῳ)* (εἰκ. 10). Οἱ Texier-Pullan, ἔ.ἀ., σ. 140, ἀντιγράφουν τὴν ἐπιγραφὴν παραλείποντες τὸ S τῆς λέξεως στρατς καὶ προσθέτοντες τὴν κατάληξιν -ΙΟΥ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ μηνός. Οἱ Duchesne-Bayet, ἔ.ἀ., σ. 321, δὲν γράφουν τὸ S τῆς λέξεως στρατς. Ἡ καλύτερα δημοσίευσίς τῆς ἐπιγραφῆς ἔχει γίνεαι ἀπὸ τὸν Kurth, ἔ.ἀ., πίν. XVI, 4.

Εἶναι ἀδύνατος ἡ ταύτισις αὐτοῦ τοῦ ἁγίου, διότι εἰς οὐδὲν ἀπὸ τὰ παλαιότερα συναξάρια ὑπάρχει στρατιωτικὸς ἅγιος μὲ τὸ ὄνομα Λέων. Εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα καταλήγει καὶ ὁ E. Weigand³.

1. Ὁ E. Weigand ἐπεχείρησε τὴν μελέτην τῶν ἐπιγραφῶν βασιζόμενος εἰς τὴν δημοσίευσιν τοῦ J. Kurth, ἡ ὁποία ὁμῶς δὲν εἶναι, τοῦλάχιστον ὡς πρὸς τὴν μεταγραφὴν τῶν ἐπιγραφῶν, πλήρης.

2. Πρβλ. H. Delahaye, S. C., Sept. 5²: 17², Iun. 14²: 750², Iul. 9: 808⁴¹.

3. E. Weigand, ἔ.ἀ., σ. 123.

β. Φ<ι>λή|μονος| Χορὰύλου| μηνί| Μαρ/τ(ίω) (εἰκ. 11-12). Ἡ ἐπιγραφὴ εἶναι χωρισμένη εἰς δύο μέρη, τοῦ δευτέρου τμήματος εὐρισκομένου εἰς διαφορετικὴν ἐπιφάνειαν. Πλήρης δημοσίευσίς ἔχει γίνῃ ἀπὸ τὸν Kurth, ἔ.ἀ., πίν. XVI, 4, ἐνῶ αἱ δημοσιεύσεις τῶν Texier-Pullan, ἔ.ἀ., σ. 140, καὶ Duchesne-Bayet, ἔ.ἀ., σ. 321, ἔχουν λάθῃ. Συγκεκριμένως οἱ Texier-Pullan

Εἰκ. 10. Ἐπιγραφὴ Λέοντος

γράφουν μηνί, ἀντὶ μηνί, καὶ Μαρτίς ἀντὶ Μαρτς. Οἱ Duchesne-Bayet ἀφ' ἑτέρου γράφουν Φηλήμονω ἀντὶ Φηλήμονος.

Ἡ σχετικὴ μὲ τὸν ἅγιον αὐτὸν παράδοσις εἶναι γνωστὴ ἀπὸ τὸν 4ον αἰ. καὶ εὐρίσκεται ἤδη εἰς τὸν συγγραφέα τῆς Ἱστορίας τῶν Μοναχῶν. Εἰς τὴν Δύσιν ἔγινε γνωστὸς ἀπὸ τὴν μετάφρασιν τοῦ Ρουφίνου¹. Ἐπειδὴ εἰς τὸ Martyrologium Romanum ἀναφέρεται εἰς τὰς 8 Μαρτίου μὴν, ὁ ὁποῖος σημειώνεται καὶ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τῆς Rotonda, πρέπει, ὑποστηρίζει ὁ Weigand², νὰ ἀνατρέξωμεν εἰς μίαν κοινὴν πηγὴν, ἕνα ἐλληνοαιγυπτιακὸν συναξάριον, τὸ ὁποῖον μνημονεύει τὸν ἅγιον τὴν 3ην Μαρτίου. Ἀντίθετα εἰς τὰ ἐλληνικὰ συναξάρια ἀναφέρεται τὴν 14ην Δεκεμβρίου καὶ χαρακτηρίζεται ὡς κιθαριστής³.

1. Migne, P.L., 21, 441 κ.έ., E. Preuschen, Palladius und Rufinus, Giessen 1897, σ. 80 κ.έ., H. Delehay, Les martyrs de l'Égypte, Anal. Boll., τ. 40 (1922), σ. 115 κ.έ.

2. E. Weigand, ἔ.ἀ., σ. 128.

3. Πρβλ. H. Delehay, S. C., ἔ.ἀ., σ. 307.

Εἰκ. 12. Τμήμα τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ Φιλήμονος

Εἰκ. 11. Ἐπιγραφὴ Φιλήμονος

6. Νότιον διάχωρον

Εἰς αὐτὸ ὑπάρχουν δύο ἅγιοι.

α. Ὁνησι|φόρου| στρ(ατιώτου) μηνι| Αὐγ(ούστῳ) (εἰκ. 13). Τὴν ἐπιγραφὴν ἐδημοσίευσεν πλήρως ὁ Kurth, ἔ.ἀ., πίν. XVI, 3. Οἱ Texier-Pullan, ἔ.ἀ., σ. 140, γράφουν Στρ ἀντὶ Στρς καὶ Αὐγ8 ἀντὶ Αὐγς. Οἱ Duchesne-Bayet, ἔ.ἀ., σ. 321, τὴν παραδίδουν χωρὶς λάθη.

Εἰκ. 13. Ἐπιγραφὴ Ὁνησιφόρου

β. Πορ|φ(υ)ρίου| μηνι Αὐγ(ούστῳ) (εἰκ. 14). Ἡ δημοσίευσις τοῦ Kurth, ἔ.ἀ., πίν. XVI, 3, εἶναι ὀρθή. Οἱ Texier-Pullan, ἔ.ἀ., σ. 140, γράφουν Αὐγ8 ἀντὶ Αὐγς, ἐνῷ οἱ Duchesne-Bayet, ἔ.ἀ., σ. 321, δὲν εἶδον τὸ πρῶτον ρ τῆς λέξεως Πορφυρίου. Πρέπει νὰ ἀναφερθῇ ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ Πορφυρίου εἶναι ἡ μόνη ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν τοῦ Ἁγ. Γεωργίου εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἀναφέρεται τὸ ἀξίωμα τοῦ ἁγίου.

Ὡς προέκυψεν ἐκ τῆς γενομένης εἰς τὰ συναξάρια ἐρεῦνης δὲν ὑπάρχει στρατιωτικὸς ἅγιος Ὁνησιφόρος. Ἡ ὑπαρξίς ὁμοῦ τῶν δύο ἁγίων Ὁνησιφόρου καὶ Πορφυρίου, καθὼς καὶ ἡ ἐορτὴ αὐτῶν κατὰ τὸν μῆνα Αὐγουστον, μᾶς ὀδηγοῦν εἰς τοὺς δύο ὁπαδοὺς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τῶν ὁποίων ὁ εἷς, ὁ Ὁνησιφόρος, μνημονεύεται εἰς τὴν ἐπιστολὴν πρὸς Τιμόθεον 2, 1, 16-18. Ὁ Πορφύριος ἦτο δοῦλος τοῦ Ὁνησιφόρου καὶ ἐμαρτύρησε μετ' αὐτοῦ. Ἡ ἑλλειψίς ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ Πορφυρίου τοῦ ἀξιωματός του ὀφείλεται μᾶλλον εἰς τὸ γεγονὸς τῆς δουλείας του. Ἡ μνήμη αὐτῶν συμφώνως

μὲ τὰ ἑλληνικὰ καὶ συριακὰ ἑορτολόγια τιμᾶται τὴν 9ην Νοεμβρίου, ἐνῶ κατὰ τὸ *Martyrologium Romanum* εἰς τὰς 6 Σεπτεμβρίου¹.

7. ΝΔ Διὰ χ ω ρ ο ν

Εἰς αὐτὸ διασώζονται καὶ οἱ δύο ἅγιοι, ἀλλὰ ἡ ἐπιγραφή τοῦ ἑνός, τοῦ ἀριστεροῦ, δὲν ὑπάρχει πλέον.

Εἰκ. 14. Ἐπιγραφή Πορφυρίου

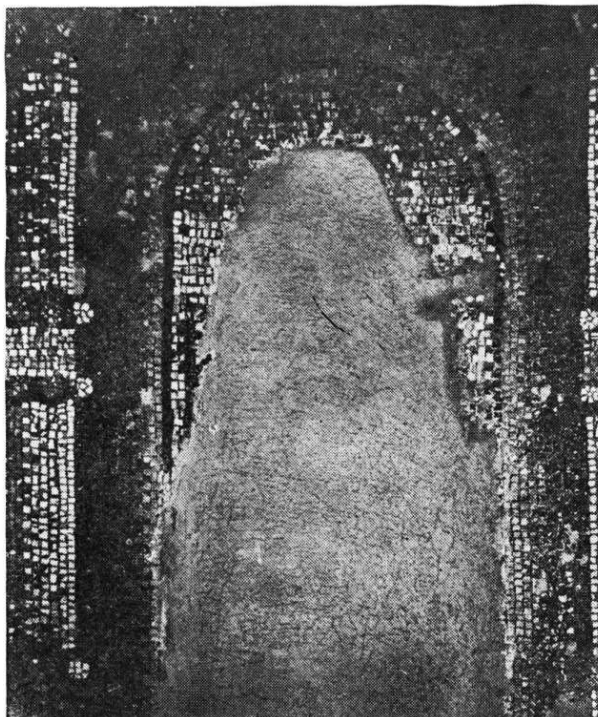
α. *K[οσμᾶ ἱατροῦ μηνὶ Σεπτεμ(βρίῳ)]*² (εἰκ. 15). Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι μετὰ τοῦ Δαμιανοῦ εἰκονίζεται ὁ Κοσμᾶς. Καὶ τοῦτο οὐ μόνον ἐπειδὴ ἡ συζυγία αὐτῇ τῶν ἁγίων ἀπεικονίζεται σχεδὸν πάντοτε μαζὶ εἰς τὴν εἰκονογραφίαν, ἀλλὰ καὶ ἐπειδὴ σῶζονται σήμερον ὑπολείμματα τοῦ Κ, πρώτου γράμματος τοῦ ὀνόματος τοῦ Κοσμᾶ. Ἡ ἐπιγραφή ὁμως, τὴν ὁποίαν πα-

1. Εἰς τὸ S. C., Nov. 9²: 205₁₉, ἀναφέρεται: «Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἄθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Ὀνησιφόρου καὶ Πορφυρίου, Χριστοφόρου καὶ Μαύρας, Τιμοθέου καὶ Ἀρτέμονος καὶ Ναρσῆ». Ἐκτενέστερον περὶ αὐτῶν βλ. S. C., ἔ.ἀ., Iul. 16¹: 823, καὶ Μ α υ ρ ι κ ί ο υ Δ ι α κ ό ν ο υ, Συναξαριστής, ἔ.ἀ., σ. 241, 9 Νοεμβρίου.

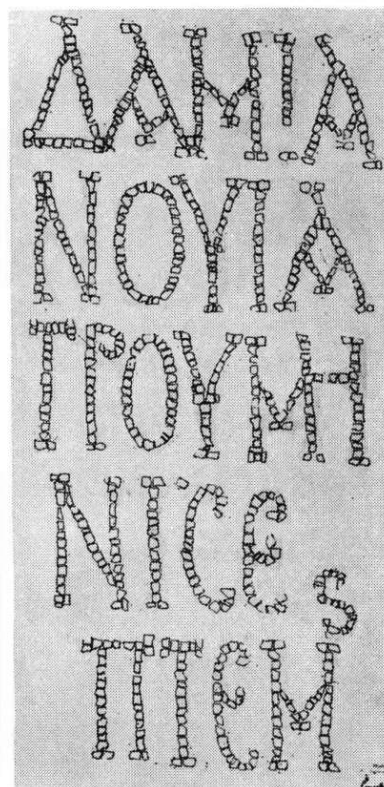
2. Δὲν χωρίζομεν τὴν ἐπιγραφὴν εἰς στίχους, διότι δὲν δυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν εἰς τοὺς C h. T e x i e r - R. P u l l a n, ἔ.ἀ., σ. 141, ὅτι ὄντως ἡ ἐπιγραφή ἔχει ἀντιγραφῇ καλῶς.

ραδίδουν οἱ Texier-Pullan, δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν πραγματικότητα¹.

β. *Δαμια/νοῦ ἰα/τροῦ μην/ὶ Σε/πτεμ(βρίω)* (εἰκ. 16). Ἡ μεταγραφὴ τῶν Texier-Pullan, ἔ.ἀ., σ. 141, δὲν εἶναι ὀρθή. Ἐκτὸς τοῦ λανθασμένου χωρισμοῦ τῶν στίχων, γράφουν Σεπτεμβρίου ἀντὶ Σεπτεμς. Οἱ Duchesne-Bayet, ἔ.ἀ., σ. 321, γράφουν εἰς τὴν λέξιν μηνὶ τὸ μη- μεῖωτα, τὸ ὄνομα τοῦ μηνὸς εἰς τὸν ἴδιον στίχον, παραλείπουν δὲ τὸ σημεῖον S.

Εἰκ. 15. Ἐπιγραφὴ Κοσμᾶ.
Τμήμα τοῦ γράμματος K

Εἰκ. 16. Ἐπιγραφὴ
Δαμιανοῦ

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ταυτότητα τῶν ἁγίων, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὁμιλήσωμεν μετὰ βεβαιότητος. Ὅπως ἔχομεν ἤδη ἀναφέρει (σ. 203) ὑπάρχουν τρεῖς συζυγίαι ἁγίων, ἀπὸ τὰς ὁποίας καμμία δὲν ἐορτάζεται κατὰ τὸν μῆνα Σεπτεμβρίου². Ἡ λατρεῖα τῶν ἁγίων ἤρχισε εἰς τὴν Κύρρον ἢ τὰς Αἰγὰς τῆς Κιλικίας, ἀπ' ὅπου ἐξηπλώθη διὰ τῆς Μ. Ἀσίας καὶ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν

1. Ch. Texier - R. Pullan, ἔ.ἀ., 141, ὅπου ἡ ἐπιγραφὴ ἔχει ὡς ἐξῆς: ΚΟΣΜΟΥ/ΙΑΤΡΟΥ/ΜΗΝΙ ΣΕΠ/ΤΕΜΒΡΙΟΥ.

2. H. Delhaye, S. C., Oct. 17²: 144₆₄, Oct. 28: 172₃₇, Nov. 26: 257₄₇, Oct. 29³: 176¹, Iul. 1¹: 791₆, Aug. II: 883₉, Nov. 1¹: 185₄, Dec. 9³: 294₅, Dec. 3: 1276₃₂.

Ρώμην. Πότε ἤρχισε δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑποστηριχθῇ μετὰ βεβαιότητος. Ἡ ἀπουσία των ἀπὸ τὸ *Breviarium Syriacum*, τὸ ὁποῖον χρονολογεῖται περὶ τὸ 370 μ.Χ., δὲν σημαίνει ὅπωςδῆποτε καὶ τὴν ἀνυπαρξίαν λατρείας αὐτῶν. Διότι εἶναι γνωστόν, ὅτι πρῶτον οἱ ἅγιοι καθιεροῦνται εἰς τὴν συνείδησιν τῶν πιστῶν καὶ ὕστερον ὀρίζεται ἡμερομηνία ἐορτῆς των ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ ὑπαρξίς πρὸς τιμὴν των περὶ τὸ 440 δύο ναῶν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν¹ σημαίνει, ὅτι αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ἡ λατρεία των εἶχε πλέον καθιερωθῇ. Πολὺ πιθανόν, λοιπόν, νὰ διεδόθη ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην περὶ τὸ 400 μ.Χ. ἢ καὶ ἐνωρίτερον. Τὸ γεγονὸς ὅτι μόνον ἡ Δυτικὴ ἐκκλησία ἐορτάζει τὴν μνήμην των κατὰ τὸν μῆνα Σεπτέμβριον δὲν ἔχει νομίζομεν μεγάλην βαρύτητα. Τὸ θεωροῦμεν ὡς ἀπλὴν σύμπτωσιν. Τείνομεν μάλιστα νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι ἡ εἰκονογράφησις τῆς *Rotonda* πρέπει νὰ ἐγένεν ἢ πρὸ τῆς συγγραφῆς τῶν συναξαρίων, ἢ περίπου συγχρόνως μὲ αὐτήν, ὅταν ἀκόμη ταῦτα δὲν ἦσαν γνωστὰ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. Διότι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δοθῇ ἐρμηνεία εἰς τὸ γεγονὸς, ὅτι ἀπὸ τοὺς δεκαπέντε σωζομένους σήμερον ἁγίους, οἱ μῆνες τῶν ἑπτὰ δὲν συμφωνοῦν μὲ κανένα συναξάριον. Τὸ πρόβλημα αὐτὸ δὲν ἀπασχόλησε τὸν E. Weigand. Δι' ἡμᾶς, ἡ περίπτωσις ταυτότητος τοῦ μηνὸς ἐορτῆς τῶν Ἀγ. Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ εἰς τὴν *Rotonda* καὶ τὴν Δύσιν, δὲν σημαίνει οὐδὲν ἄλλο παρὰ κοινὴν πηγὴν προελεύσεως τοῦ μαρτυρίου τῶν ἁγίων. Ἡ μὲν Δύσις διετήρησεν ὡς μῆνα ἐορτῆς τὸν Σεπτέμβριον, ἡ δὲ Ἀνατολικὴ ἐκκλησία, ἄγνωστον διὰ ποῖον λόγον, μετέθεσε τὴν ἐορτὴν εἰς τὸν Ἰούλιον καὶ Νοέμβριον.

Β'. ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΩΝ

Ὅπως ἤδη παρατηρήσαμεν ἀνωτέρω, αἱ ἐπιγραφαὶ τῶν ψηφιδωτῶν τοῦ Ἀγ. Γεωργίου περιλαμβάνουν τὸ ὄνομα τῶν ἁγίων, τὸ ἄξιωμα αὐτῶν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ μηνὸς κατὰ τὸν ὁποῖον ἐορτάζουν. Ἀπὸ ὅλας ἀπουσιάζει—δὲν ἔχει ὀρισθῇ—καίτοι ὑπῆρχε χῶρος πρὸς ἐγγραφήν, ἡ ἡμερομηνία ἐορτῆς. Ποῦ ὀφείλεται ἄράγε αὐτὴ ἡ παράλειψις; Αἱ ὑποθέσεις, εἰς τὰς ὁποίας στηρίζεται ὁ E. Weigand² διὰ νὰ ἐρμηνεύσῃ αὐτὴν τὴν παράλειψιν τοῦ ψηφοθέτου ἢ τῶν ἐντολέων του, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μᾶς πείσουν σήμερον. Διότι δὲν δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι οἱ ἀπεικονιζόμενοι ἅγιοι ἀποτελοῦν σύμβολα τῆς διαιρέσεως τοῦ χρόνου ἀπὸ χριστιανικῆς σκοπιᾶς καὶ ὅτι οἱ δεόμενοι ἅγιοι κατέχουν τὴν θέσιν τῶν εἰδωλολατρικῶν προσωποποιήσεων τῶν μη-

1. E. Weigand, ἔ.ἀ., σ. 126.

2. E. Weigand, ἔ.ἀ., σ. 144-145, ὅπου ὑποστηρίζεται ὅτι «ἡ ζωοφόρος μὲ τὸ ἐορτολόγιον τοῦ Ἀγ. Γεωργίου δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς μία μοναδικὴ προσπάθεια ἀντικαταστάσεως τῶν εἰδωλολατρικῶν μυθολογικῶν παραστάσεων τῶν μηνῶν δι' ἐνὸς κύκλου ἐορτολογίου, ὁ ὁποῖος προέρχεται ἀπὸ παραστάσεις καθαρῶς χριστιανικάς».

νων και των εργασιων των εκτελουμένων κατ' αὐτούς. Δὲν ἦτο δυνατόν εἰς χριστιανικὸν μνημεῖον, καὶ μάλιστα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν αὐτοῦ, νὰ ἀπεικονισθοῦν, προσωποποιημένοι εἰς ἁγίους, μῆνες¹. Ἐκτὸς τούτου οὐδεμία τάξις σύμφωνος μὲ τὴν φυσικὴν ροὴν τοῦ χρόνου, ὑπάρχει, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀναγραφὴν τῶν μηνῶν, πολλοὶ δὲ ἀπὸ αὐτοῦς (Ἰούλιος, Αὐγούστος, Σεπτέμβριος, Ὀκτώβριος) ἀναφέρονται δύο φορές. Τὰ αἷτια λοιπὸν τῆς παραλείψεως τῆς ἡμερομηνίας δὲν εἶναι δυνατόν σήμερον νὰ ἐξακριβωθοῦν, ὅπως δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εὑρεθῇ ἡ αἷτία τῆς ἀναγραφῆς τοῦ μηνός. Ὑποθέτομεν ὅτι πρόκειται περὶ ἀπολείρας τοῦ ψηφοθέτου ἢ τοῦ ἐντολέως του, ὅπως διατηρήσῃ εἰς τὴν μνήμην τῶν χριστιανῶν ἐκείνης τῆς ἐποχῆς τὸν μῆνα μαρτυρίου τῶν ἁγίων, πρὶν ἢ ὁρισθοῦν ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας αἱ ἀκριβεῖς ἡμερομηνίαι ἑορτῆς αὐτῶν. Δι' ὃ καὶ οἱ μῆνες ἑορτῆς τῶν ἁγίων δὲν συμφωνοῦν μὲ τοὺς ὑπὸ τῶν συναξαρίων ἀναφερομένους.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι αἱ ἐπὶ τῶν ψηφιδωτῶν ἐπιγραφαι ἀποτελοῦν μίαν ἰδιαιτέραν ἐπιγραφικὴν κατηγορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ τεχνικὴ τοῦ μωσαϊκοῦ παίζει πιθανὸν καίριον ρόλον. Ἡ ἐπιγραφικὴ αὕτη κατηγορία ἔχει περισσotέραν συγγένειαν, θὰ ἔλεγον, μὲ τὴν γραφὴν τῶν βιβλίων παρὰ μὲ τὴν γραφὴν τῶν ἐπὶ μαρμάρου ἐπιγραφῶν. Διότι, ὅπως ὁ γράφων διὰ τοῦ καλάμου, οὕτω καὶ ὁ ψηφοθέτης ἔχει μεγαλυτέραν εὐχέρειαν εἰς τὴν γραφὴν παρὰ ὁ διὰ τῆς σμίλης χαράσσειν. Αἱ ἡμέτεραι ἐπιγραφαι παρουσιάζουν μίαν καλλιγραφικὴν ἐπιτήδευσιν παρὰ τὴν φαινομενικὴν ἀκαμψίαν τῶν γραμμάτων. Ὁ ψηφοθέτης, ἐνῶ διατηρεῖ γενικῶς τὸ ὕφος τῆς γραφῆς τῶν ἐπιγραφῶν, δὲν παραλείπει νὰ χρησιμοποίησῃ καὶ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα προέρχονται ἀπὸ τὴν γραφὴν τῶν βιβλίων. Οὕτω ἐνῶ π.χ. τὰ γράμματα Η, Μ, Ν, Π, ἔχουν ἐπιμήκη μορφήν, εἶναι ἄκαμπτα καὶ κάθετα, παραλλήλως δὲ χρησιμοποιοῦνται οἱ ἀκρέμονες καὶ τὰ μηνοειδῆ σίγμα καὶ ἔψιλον.

Αἱ ὑπὸ μελέτην ἐπιγραφαι ἔχουν γραφῇ ἅπασαι διὰ τῆς μεγαλογραμμάτου γραφῆς. Τὸ μέγιστον ὕψος τῶν γραμμάτων εἶναι 12,5 ἐκ., τὸ μέγιστον

1. Τὸ παράδειγμα τῶν ἐντοιχισμένων εἰς τὸν 'Αγ. Ἐλευθέριον (Μικρὰν Μητρόπολιν) Ἀθηνῶν γλυπτῶν, τὸ ὁποῖον ἐπικαλεῖται ὁ E. Weigand, δὲν ἐνισχύει τὴν ἁποψίν του. Διότι ἐδῶ πρόκειται περὶ οἰκοδομικοῦ ὕλικου συναχθέντος ἀπὸ διάφορα ἐρειπωμένα κτίρια (ἀρχαῖον ἡμερολόγιον κ.λ.), εἴτε χάριν τῆς εὐκόλου ἀνοικοδομήσεως τοῦ νέου κτιρίου, εἴτε λόγῳ τῆς ἐντόνου πνευματικῆς ἀναγεννητικῆς δραστηριότητος κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Μιχαὴλ Χωνιάτου (1180). Διὰ τὴν χρονολογίαν τοῦ μνημεῖου βλ. Γ. Σωτηρίου, Χριστιανικὴ καὶ Βυζαντινὴ Ἀρχαιολογία, Ἀθῆναι 1942, σ. 413, ὅπου τοποθετεῖται εἰς τὸν 11ον αἰ. καὶ R. Krauthemer, Early Christian and Byzantine Architecture, 1965, σ. 353, σημ. 44, ὅπου ὅλη ἡ παλαιότερα βιβλιογραφία. Ὁ Krauthemer χρονολογεῖ τὸ μνημεῖον πρὸς τὸ τέλος τοῦ 12ου αἰ. Διὰ τὰς προσωποποιήσεις τῶν ἐποχῶν-μηνῶν τῶν γλυπτῶν τοῦ 'Αγ. Ἐλευθερίου βλ. Βασίλ. Παπαδάκης - Ἀγγελίδου, Αἱ προσωποποιήσεις εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν τέχνην, Ἀθῆναι 1960, σ. 109-110, ὅπου καὶ παλαιότερα βιβλιογραφία.

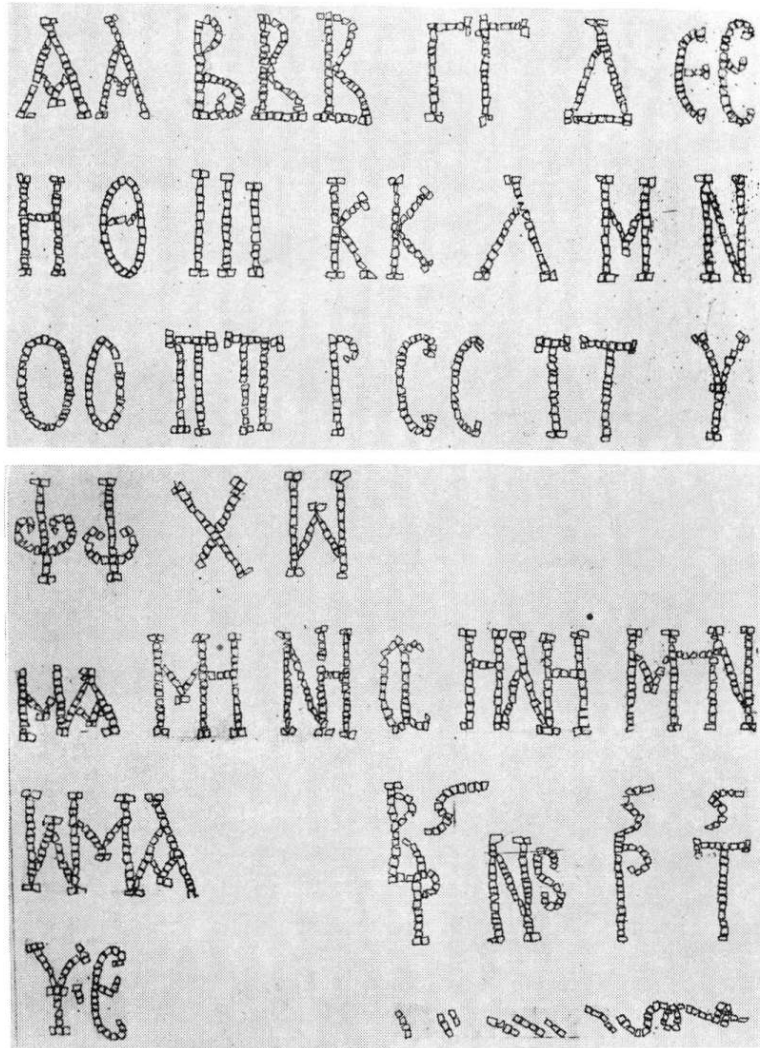
πλάτος δὲ αὐτῶν 8 ἐκ. Εἶναι γραμμέναι εἰς στίχους, τὰ δὲ γράμματα, ποὺ περιλαμβάνει ἕκαστος τούτων, δὲν ὑπερβαίνουν τὰ ὀκτώ. Εἰς τὰς περισσοτέρας περιπτώσεις τὰ ὀνόματα τῶν ἁγίων γράφονται εἰς δύο στίχους. Τὸ διάστιχον δὲν εἶναι τὸ αὐτὸ εἰς ὅλας τὰς ἐπιγραφὰς καὶ κυμαίνεται ἀπὸ δύο ἕως τέσσαρας σειρὰς ψηφίδων. Εἰς μερικὰς μάλιστα περιπτώσεις τὸ διάστιχον εἶναι διαφορετικὸν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἐπιγραφὴν (π.χ. εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ Ἀνανίου τὸ διάστιχον τοῦ δευτέρου καὶ τρίτου στίχου δὲν εἶναι τὸ αὐτὸ μὲ τὸ τῶν ἄλλων στίχων).

Μερικὰ γράμματα, ἂν καὶ παρουσιάζονται ὑπὸ δύο ἢ τρεῖς παραλλαγὰς, βασικῶς δὲν διαφέρουν μεταξύ των. Οὕτω π.χ. τὸ ὕψος τοῦ α' τύπου τοῦ Α δὲν διαφέρει ἀπὸ τοῦ β' (εἰκ. 17-18). Ἡ διαφορὰ ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι ἡ δεξιὰ κάθετος κεραία εἶναι μεγαλυτέρα ἀπὸ τὴν ἀριστεράν, χωρὶς ὅμως αὐτὸ νὰ σημαίνει ὅτι τὸ β' Α εἶναι ὑψηλότερον τοῦ α'. Καὶ εἰς τὰς δύο παραλλαγὰς ἡ μεσαία κεραία δὲν εἶναι εὐθεῖα ἀλλὰ γωνιώδης, τοῦ α' ὅμως Α προεκτείνεται πλησιέστερον πρὸς τὴν βάσιν.

Καὶ αἱ τρεῖς παραλλαγαὶ τοῦ Β δὲν διαφέρουν οὐσιαστικῶς μεταξύ των. Μόνον εἰς τὴν α' παραλλαγὴν ἡ κεφαλὴ τοῦ γράμματος χωρίζεται ἀπὸ τὸ σῶμα, εἰς τὴν βάσιν δὲ αὐτοῦ καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ὑπάρχει μικρὰ κεραία. Τοῦ Δ ἡ δεξιὰ κεραία προεξέχει πρὸς τὰ ἄνω, εἶναι μεγαλυτέρα τῆς ἀριστερᾶς. Τὸ Ε καὶ Σ εἶναι μηνοειδῆ καὶ ἀπαντῶνται εἰς δύο παραλλαγὰς, τῆς μιᾶς δὲ αἱ ἄκραι στρέφονται πρὸς τὰ ἔσω. Τοῦ Η ἡ ὀριζοντία γραμμὴ εἶναι ὑψηλὰ, τοῦ Θ ἡ ἰδίᾳ γραμμὴ δὲν εἶναι ἐντελῶς εὐθεῖα ἀλλὰ γωνιώδης. Τὸ Ι ὑπάρχει εἰς τρία μεγέθη. Τὸ Λ εἶναι ὅμοιον μὲ τὸ Α τῆς β' παραλλαγῆς χωρὶς τὴν μεσαίαν κεραίαν. Τὸ σέλλωμα τοῦ Μ εἶναι πολὺ βαθὺ καὶ δὲν ἀρχίζει ἀπὸ τὴν κορυφὴν τῶν καθέτων γραμμῶν ἀλλὰ κατὰ τι χαμηλότερον. Τὸ Ρ σχηματίζεται κάπως δυσανάλογα, διότι ἡ κεφαλὴ του εἶναι πολὺ μικρὰ σχετικῶς μὲ τὸ σῶμα. Τοῦ Τ ὑπάρχουν δύο παραλλαγαὶ μὲ μόνην διαφορὰν ὅτι τῆς α' ἡ ὀριζοντία γραμμὴ εἶναι πολὺ μικρὰ, λείπει δὲ ἀπὸ τὴν β' ἡ μικρὰ ὀριζοντία γραμμὴ εἰς τὴν βάσιν. Αἱ δύο παραλλαγαὶ τοῦ Φ δὲν διαφέρουν οὐσιαστικῶς μεταξύ των. Τὸ σῶμα αὐτοῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓνα πολὺ κλειστὸν C εἰς ὀριζοντίαν θέσιν, εἰς τὴν μίαν δὲ παραλλαγὴν εὐρίσκεται πλησιέστερον πρὸς τὴν βάσιν. Τέλος τὸ Ω ἔχει ἐντελῶς ἰσοπεδωθῆ, τὸ μεσαῖον του τόξον ἀρχίζει ὀλίγον τι ὑψηλότερον ἀπὸ τὴν βάσιν, δὲν διαφέρει δὲ καθόλου ἀπὸ ἓνα ἀνестραμμένον Μ. Ὅλα τὰ γράμματα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ Ο, Θ διακοσμοῦνται δι' ἀκρεμόνων.

Ἡ ἐξέτασις τῆς μορφῆς τῶν γραμμάτων δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ εἰς ἀσφαλῆ χρονολόγησιν τῶν ἐπιγραφῶν. Διότι ἡ ἰδίᾳ μορφή τῶν γραμμάτων ἀπαντᾶται εἰς τὸν 4ον καὶ 5ον αἰ. ἢ καὶ ἀργότερον εἰς ἐπιταφίους ἐπιγραφὰς τῆς Κρήτης (Α. C. Bandy, *The Greek Christian Inscriptions of Crete*, Χριστιανικαὶ ἐπιγραφαὶ τῆς Ἑλλάδος, τόμ. Ι, μέρος Α', Ἀθῆναι 1970,

ἀρ. 74, 75, 77, 78, 81 τοῦ Δ' αἰ. καὶ ὑπ' ἀριθμ. 37 τοῦ 6ου αἰ., 38 τοῦ 5ου-6ου αἰ., 39 τοῦ 6ου-7ου, 49 τοῦ 6ου, 56 τοῦ 6ου-7ου αἰ. κ.ἄ.), τῆς Κορίνθου (Corpus der griechisch-christlichen Inschriften von Hellas (CCIG) hgg. V. Lietzmann, N. Bees (Βέης), G. Sotiriou, Athen 1941, I, ἀρ. 2 τοῦ 6ου αἰ., ἀρ. 7

Εἰκ. 17. 18. Τύποι γραμμάτων *ligaturae* καὶ συντμήσεις τῶν ἐπιγραφῶν τῆς *Rotonda*

τοῦ 6ου αἰ., ἀρ. 16 τοῦ 4ου αἰ., ἀρ. 17 τοῦ 7ου αἰ., ἀρ. 20 τοῦ 5ου-6ου αἰ., ἀρ. 31 τοῦ 4ου-5ου αἰ.). Τῆς τελευταίας μάλιστα ἐπιγραφῆς τὰ γράμματα Κ, Υ, Μ, Δ, Ε εἶναι σχεδὸν ὅμοια μὲ τὰ αὐτὰ γράμματα τῶν ἡμετέρων ἐπιγραφῶν), ἀλλὰ καὶ εἰς ἐπιγραφὰς ἐπὶ τῶν μωσαϊκῶν δαπέδων τῆς Ἀντιοχείας (Doro Levi, *Antioch Mosaic Pavements*, II, Princeton 1947, πίν. LXXVIβ τοῦ 450

μ.Χ., πίν. CXXXIα του 450 μ.Χ., πίν. CLXIIIβ του ± 325 μ.Χ., κ.ά.). Ἐπίσης ἡ ἐπιγραφή ἐπὶ τοῦ μωσαϊκοῦ δαπέδου τῆς Συναγωγῆς τῆς Ἀπαμείας, τὸ ὁποῖον χρονολογεῖται εἰς τὸ 391 μ.Χ., ἂν καὶ παρουσιάζει ὡς πρὸς τὴν μορφήν τῶν γραμμάτων μερικὰς ὁμοιότητας μὲ τὰς ἐπιγραφὰς τῆς Rotonda, ὅμως ἀπέχει πάρα πολὺ ὡς πρὸς τὸ ὕφος ἀπὸ αὐτάς. Εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τῆς Ἀπαμείας διαφαίνεται μία τάσις τετραγωνισμοῦ τῶν γραμμάτων, στοιχεῖον τὸ ὁποῖον ἀπουσιάζει ἀπὸ τὰς ἐπιγραφὰς τῆς Rotonda (D. Levi, ἔ.α., σ. 426, εἰκ. 160, καὶ Bulletin des Musées Royaux à Bruxelles, VII, 1935, σ. 3, εἰκ. 3, X, 1938, σ. 99, εἰκ. 5-6).

Παρὰ τὸ γεγονὸς, ὅτι κατὰ τὴν Βυζαντινὴν περίοδον ἐπικρατεῖ ἀνωμαλία εἰς τὰ σχήματα τῶν γραμμάτων καὶ ὅλα λαμβάνουν διαφορετικὰς καὶ τυχαίας μορφάς, πολλάκις μάλιστα εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἐπιγραφὴν¹, εἰς τὰς ἐπιγραφὰς τῆς Rotonda ἔχομεν, θὰ ἔλεγον, μίαν κλασσικὴν κανονικότητα, ἡ ὁποία δὲν ἀφίσταται αὐτῆς ταύτης τῆς διατυπώσεως τῶν ἐπιγραφῶν. Ἡ ἀναγραφὴ τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ ἀξιώματος εἰς πῶσιν γενικὴν μᾶς ἐνθυμίζει ἐθνικὰς ἐπιταφίους ἐπιγραφὰς ἀλλὰ καὶ πολὺ πρωϊμούς χριστιανικὰς τοιαύτας². Ὁ ψηφοθέτης δηλ. τοῦ Ἀγ. Γεωργίου ἀκολουθεῖ τὴν ἑλληνιστικὴν παράδοσιν ὅχι μόνον εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν ψηφιδωτῶν ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν διατύπωσιν τῶν ἐπιγραφῶν.

Γ'. ΑΙ ΣΥΝΤΜΗΣΕΙΣ

Αἱ συντμήσεις εἰς τὴν Rotonda σημειώνονται μὲ τὸ λατινικὸν S, τὸ ὁποῖον τοποθετεῖται εἰς τὸ τέλος καὶ συνήθως ἄνω δεξιὰ ἢ ἀκριβῶς ἄνωθεν τοῦ τελευταίου ἢ προτελευταίου γράμματος τῆς συντετμημένης λέξεως. Χρησιμοποιεῖται εἰς τὰς λέξεις, αἱ ὁποῖαι δηλώνουν τὸ ἀξίωμα³ καὶ τὸν μῆνα ἐορτῆς τοῦ ἁγίου, ἐπεκτείνεται δὲ μόνον εἰς μερικὰ γράμματα, μίαν ἢ δύο συλλαβὰς τῶν λέξεων αὐτῶν. Συγκεκριμένως τὸ «πρεσβυτέρου» γράφεται ὡς «πρέσβς», τὸ «στρατιώτου» ὡς «στρατς», «στρας», ἢ «στρς», τὸ «ἐπισκόπου» ὡς «ἐπισκς», οἱ μῆνες «Ἰανουαρίω» ὡς «Ἰανουαρς», «Μαρτίω» ὡς «Μάρτς», «Ἰουνίω» ὡς «Ἰουνς», «Ἰουλίω» ὡς «Ἰουλς», «Αὐγούστω» ὡς «Αὐγς», «Σεπτεμβρίω» ὡς «Σεπτέμς», «Ὀκτωβρίω» ὡς «Ὀκτώβρς» ἢ «Ὀκτώβρς» καὶ «Δεκεμβρίω» ὡς «Δεκεμβρς».

1. Doro Levi, Antioch Mosaic Pavements, Princeton 1947, I, σ. 627.

2. Πρβλ. A. C. Bandy, The Greek Christian Inscriptions of Crete, ἔ.α., σ. 42, ἀρ. 10, σ. 92, ἀρ. 64· καὶ «Hesperia», τ. 16 (1947), σ. 28, ἀρ. VIII.

3. Μόνον εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ Δαμιανοῦ ἡ λέξις ἡ ὁποία δηλώνει τὸ ἀξίωμα γράφεται ὀλόκληρος (Ἱατροῦ). Τὸ αὐτὸ πιθανὸν θὰ συνέβαινε καὶ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ Κοσμᾶ. Ἐπίσης ὀλόκληρος γράφεται καὶ ὁ μῆν τοῦ Βασιλίσκου, ὅπου ὅμως πρέπει νὰ ἔχη λάβει χώραν ἐπιδιόρθωσις ὑπὸ τοῦ Rossi.

Πρέπει τώρα να ἴδωμεν ἀπὸ πότε ἀρχίζει νὰ ἐμφανίζεται αὐτὸ τὸ σημεῖον συντμήσεως εἰς τὰς ἐπιγραφάς. Ὁ E. Weigand¹ ὑποστηρίζει, ὅτι αὐτὴ ἡ μορφή τῆς συντμήσεως παρουσιάζεται διὰ πρώτην φοράν εἰς ἐπιγραφάς στηλῶν καὶ μωσαϊκῶν τῆς Συρίας καὶ τῆς Παλαιστίνης ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ 5ου αἰ. μ.Χ. καὶ μετὰ τὴν πάροδον τοῦ 6ου αἰ. ἐξαπλοῦται περισσότερον. Πρὸ τῆς ἐποχῆς αὐτῆς, συνεχίζει, ἡ λέξις ἢ γράφεται ὁλόκληρος ἢ ἡ σύντμησις παραμένει ἀχαρακτήριστος ἢ χαρακτηρίζεται μετὰ μίαν τελείαν ἢ μίαν παύλαν. Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅμως, ὅτι ὁ 4ος μ.Χ. αἰ. εἶναι πτωχότερος ἀπὸ τὸν 3ον εἰς νέας συντμήσεις, πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι σύνηθες σημεῖον συντμήσεως κατὰ τὸν αἰῶνα αὐτὸν εἰς τὴν Ἑγγὺς Ἀνατολὴν εἶναι τὸ S ἢ ~, τὸ ὅποιον παρουσιάζεται μετὰ συχνότητα 12%². Κατὰ τὸν 6ον μ.Χ. αἰ. ἡ χρῆσις αὐτοῦ γενικεύεται³. Τὸ πρωϊμότερον παράδειγμα τὸ εὐρίσκομεν τὸ 147 μ.Χ. (TRA^s=TPAΪANH)⁴. Εἰς τὸν ἑλληνικὸν χῶρον, μετὰ τὰς τελευταίας δημοσιεύσεις ἐπιγραφῶν, τὰ πράγματα εἶναι κατὰ τι καλύτερα.

Εἰς τὴν Βασιλικὴν ἔξω τῶν τειχῶν (extra muros) τῶν Φιλίππων⁵, κατὰ τὴν ΝΑ γωνίαν τοῦ νοτίου κλίτους, εὐρέθη τάφος, (ὁ τάφος Β), ὁ ὅποιος ἐκαλύπτετο δι' ἐνεπιγράφου πλακός. Ἡ ἐπιγραφὴ εἶναι ἀσφαλῶς χρονολογημένη, διότι εἰς τὸ μεταξὺ τῆς ἐνεπιγράφου πλακὸς καὶ τῶν πλακῶν, αἱ ὁποῖαι ἐκάλυπτον τὸν δρόμον τοῦ τάφου, εὐρέθη νόμισμα τοῦ Κωνσταντίου (337-361). Εἰς τὴν ἐπιγραφὴν αὐτὴν βλέπομεν ὅτι χρησιμοποιεῖται εἰς τὴν λέξιν «πρεσβυτέρων» (πρεσββς) ἢ σύντμησις S⁶. Ἔχομεν λοιπὸν ἓνα παράδειγμα, τοῦ ὁποῖου ἡ χρονολόγησις δὲν ἐπιδέχεται καμμίαν ἀμφισβήτησιν.

Εἰς ἐπιγραφὴν ἐκ Κορίνθου, ἡ ὁποία χρονολογεῖται εἰς τὸν 4ον αἰ. χρησιμοποιεῖται ἐπίσης τὸ σημεῖον S εἰς τὴν λέξιν INΔ^{s7}. Τὸ αὐτὸ σημεῖον χρησιμοποιεῖται καὶ εἰς ἄλλην ἐπιγραφὴν ἐκ Κορίνθου τοῦ 4ου-5ου μ.Χ. αἰ. εἰς τὰς λέξεις «μακαρίαν» (ΜΑΚ^{s8}) καὶ ἰνδικτιῶνος (INΔ^{s8}). Εἰς ἐπιγραφὰς ἐκ Θεσσαλονίκης γίνεται χρῆσις αὐτοῦ τοῦ σημείου συντμήσεως εἰς τὴν λέξιν Κώ(μης)⁹, τοῦ 4ου αἰ. μ.Χ. καὶ εἰς τὴν λέξιν INΔ^{s10} ἐπίσης τοῦ 4ου αἰ.

1. E. Weigand, ἔ.ἀ., σ. 132.

2. M. Avi-Yonah, Abbreviations in Greek Inscriptions, London 1940, σ. 15.

3. M. Avi-Yonah, ἔ.ἀ., σ. 37.

4. M. Avi-Yonah, ἔ.ἀ., σ. 119.

5. Σ. Πελεκανίδου, Ἡ ἔξω τῶν τειχῶν παλαιοχριστιανικὴ βασιλικὴ τῶν Φιλιππῶν, ΑΕ, 1955 (Ἀθῆναι 1961), σ. 114-179.

6. Σ. Πελεκανίδου, ἔ.ἀ., σ. 164, 2, εἰκ. 651.

7. Corpus der Griechisch-Christlichen Inschriften von Hellas, ἔ.ἀ., ἀρ. 44.

8. Corpus der Griechisch-Christlichen Inschriften von Hellas, ἔ.ἀ., ἀρ. 31.

9. IG, τ. X. Pars II, Fasc. I, Inscr. Thessalonicae, 1972, σ. 125, ἀρ. 332.

10. IG, τ. X, ἔ.ἀ., σ. 229, ἀρ. 788.

Εἰς ἑτέραν ἐπιγραφὴν ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως χρησιμοποιεῖται τὸ ~ οὐχὶ ὅμως ὥς σημεῖον συντμήσεως, ἀλλὰ ὥς διακοσμητικὸν μεταξὺ δύο λέξεων στοιχειῶν¹.

Δ'. ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ

Εἰς τὰς ἐπιγραφὰς τῆς Rotonda οἱ μῆνες ἐορτῆς τῶν ἁγίων ἀναγράφονται μὲ τὰ ρωμαϊκὰ αὐτῶν ὀνόματα, συμφώνως δηλ. μὲ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον. Ὁ E. Weigand ὑποστηρίζει ὅτι αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συμβαίνει εἰς τὸ τέλος τοῦ 4ου ἢ τὰς ἀρχὰς τοῦ 5ου αἰ.² Τὰ παραδείγματα, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιεῖ διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς ἀπόψεώς του ταύτης, προέρχονται ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, τὴν Συρίαν καὶ τὴν Παλαιστίνην. Εἰς τὴν Θεσσαλονίκην καὶ τὴν περιφέρειάν της, λέγει, ὁ ἀνταγωνισμὸς μεταξὺ τοῦ παλαιότερου καὶ τοῦ νεωτέρου ἡμερολογιακοῦ συστήματος διήρκεσε μέχρι τοῦλάχιστον τοῦ 5ου-6ου αἰ.³ Ἐκ τῶν τελευταίως ὅμως δημοσιευθεισῶν ἐπιγραφῶν τῆς Θεσσαλονίκης⁴, τὰς ὁποίας δὲν εἶχεν ὑπ' ὄψιν τοῦ Ὁ E. Weigand, προκύπτει ὅτι εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν ἔχομεν σποραδικὴν χρῆσιν ρωμαϊκῶν ὀνομάτων μηνῶν ἤδη ἀπὸ τὸ 141 μ.Χ., συχνότεραν δὲ κατὰ τὸν 4ον αἰ. Εἰς τὴν Κρήτην χρησιμοποιοῦνται ρωμαϊκὰ ὀνόματα μηνῶν, ὥς προκύπτει ἀπὸ τὰς εὑρεθείσας ἐπιγραφὰς, ἤδη ἀπὸ τὸν 4ον αἰῶνα⁵. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὴν Κόρινθον⁶. Δὲν εἶναι δυνατόν λοιπὸν νὰ ὑποστηριχθῇ πλέον, ὅτι βάσει τῶν ὑπαρχουσῶν συντμήσεων καὶ τῶν ρωμαϊκῶν ὀνομάτων τῶν μηνῶν, πρέπει ἡ χρονολογία τῶν μωσαϊκῶν τῆς Rotonda νὰ μετατεθῇ ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ 4ου εἰς τὸν 6ον μ.Χ. αἰ.

1. IG, τ. X, ἔ.ἀ., σ. 196, ἀρ. 614 καὶ σ. 213, ἀρ. 689.

2. BZ, τ. 39 (1939), σ. 133.

3. BZ, τ. 39 (1939), σ. 136.

4. IG, τ. X, ἔ.ἀ., σ. 55, ἀρ. 137, ὅπου ἀναφέρεται «τῇ πρὸ ιζ' καλανδῶν Ἀπριλίων». Ἡ ἐπιγραφὴ χρονολογεῖται ἀπὸ τὸν ἐκδότην τὸ 141 μ.Χ., σ. 134, ἀρ. 374, ὅπου ἀναγράφεται «Ἰουνίου δ'». Ἡ ἐπιγραφὴ χρονολογεῖται εἰς τὸν 4ον αἰ. ἢ ὀλίγον ἀργότερον· σ. 227, ἀρ. 779 τοῦ 4ου αἰ. ὅπου ἔχομεν «νῶν Φεβρουαρίων» καὶ «καλανδῶν Μαρτίων», σ. 228, ἀρ. 784, τοῦ 4ου ἢ ἀρχῶν 5ου αἰ., ὅπου ἀναφέρεται «καλανδῶν Μαρτίων», σ. 229, ἀρ. 788, τοῦ 4ου ἢ ἀρχῶν 5ου αἰ., ὅπου ἀναφέρεται «μηνὸς Ἰουλίου».

5. A. C. B a n d y, The Greek Christian Inscriptions of Crete, ἔ.ἀ., σ. 100, ἀρ. 74 τοῦ 4ου αἰ., ὅπου ἀναφέρεται «καλανδῶν Ἰουνίων» καὶ σ. 105, ἀρ. 78, τοῦ 4ου αἰ., ὅπου ὑπάρχει «μηνὶ Ὀκτωβρίῳ».

6. Corpus der Griechisch-Christlichen Inschriften von Hellas, ἔ.ἀ., σ. 60, ἀρ. 31 τοῦ 4ου ἢ ἀρχῶν 5ου αἰ., ὅπου ἀναφέρεται «μηνὶ Ἰουνίου»· σ. 102, ἀρ. 49, τοῦ 4ου ἢ ἀρχῶν 5ου αἰ., ὅπου ἀναφέρεται «Σεπτεμβρίῳ» καὶ σ. 95, ἀρ. 44, τοῦ 4ου αἰ., ὅπου ἀναφέρεται «μηνὶ Ἰουλίου».

Ε'. LIGATURAE

Ἡ *ligatura*¹ ὅ, τὴν ὁποίαν μᾶς παραδίδουν οἱ Texier-Pullan² εἰς τὰς μεταγραφὰς τῶν ἐπιγραφῶν τῆς Rotonda, δὲν ὑφίσταται. Αἱ μόναι *ligaturae* αἱ ὁποῖαι ὑπάρχουν εἰς αὐτὰς εἶναι: ἡ ΜΗ, ΜΗΝ, ΝΗ, ΟΣ καὶ ΩΜ³. Ἐκτὸς τούτων ὑφίστανται καὶ ἄλλαι ἐνώσεις γραμμάτων, αἱ ὁποῖαι ὅμως δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὀνομασθοῦν *ligaturae*. Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς τὰ γράμματα ἀπλῶς ἐνώνονται εἰς τὸ κάτω μέρος χωρὶς τὸ ἐν νὰ χρησιμοποιῇ μέρη τοῦ ἄλλου⁴.

Ἡ χρῆσις τῆς *ligatura* εἰς τὰς ἡμετέρας ἐπιγραφὰς γίνεται, ὅπως καὶ εἰς ἄλλας ἐπιταφίους ἢ μὴ ἐπιγραφὰς⁵, δι' ἐξοικονόμησιν χώρου. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἔχομεν καὶ τὰς ἀπλᾶς ἐνώσεις γραμμάτων ἀλλὰ καὶ τὴν χρησιμοποίησιν τῶν συντμήσεων. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐπιβεβαιώνεται καὶ ἀπὸ τὴν παρατήρησιν, ὅτι εἰς μερικὰς περιπτώσεις ἀποφεύγεται ἡ χρησιμοποίησις τῆς *ligatura*, ἐνῶ τὰ γράμματα προσεφέροντο πρὸς τοῦτο (π.χ. εἰς τὴν λέξιν ΕΥΚΑΡΠΙΩΝΟΣ, τὸ Ο καὶ C καὶ εἰς τὴν λέξιν ΜΗΝΙ τῆς ἰδίας ἐπιγραφῆς, τὸ Η καὶ Ν). Δὲν χρησιμοποιεῖται δηλ. ἡ *ligatura* ἐκεῖ ὅπου ὑπῆρχε χώρος διὰ νὰ γραφοῦν τὰ γράμματα κεχωρισμένως.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω πέντε περιπτώσεων ἦτο δυνατόν νὰ γραφοῦν εἰς *ligatura* τὰ γράμματα ΝΤ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ Λέοντος, τὰ ΠΡ εἰς τὰς λέξεις πρεσβυτέρου, Ἀπριλίου καὶ Πρίσκου, τὰ ΤΡ εἰς τὰς λέξεις στρατιώτου καὶ ἱατροῦ καὶ τὰ ΩΝ εἰς τὴν λέξιν Εὐκαρπίωνος. Ἡ περιορισμένη χρῆσις τῆς *ligatura* δὲν σημαίνει, κατὰ τὴν ἡμετέραν ἄποψιν, οὐδὲν ἄλλο εἰ μὴ πρωϊμότητα τῶν μωσαϊκῶν. Διότι δὲν θὰ ἡμπόδιζε τίποτε τὸν ψηφοθέτην, ἐφ' ὅσον εἶχεν ὑπ' ὄψιν τοῦ ταύτας, νὰ τὰς χρησιμοποιήσῃ. Ἄντ' αὐτοῦ ὅμως, θὰ ἔλεγον, χρησιμοποιεῖ μόνον τὰς εὐκολωτέρας συνθέσεις, αὐτὰς αἱ ὁποῖαι κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἦσαν ἐν χρήσει⁶.

1. Διὰ τὰς *ligaturas* βλ. W. L a r f e l d, Handbuch der Griechischen Epigraphik, Leipzig 1902, II, σ. 513-515, καὶ M. A v i - Y o n a h, Abbreviations, ἔ.ἀ., σ. 31 κ.έ.

2. C h. T e x i e r - R. P u l l a n, ἔ.ἀ., σ. 138-141.

3. Ἡ ΜΗ εἰς τὰς ἐπιγραφὰς τοῦ Εὐκαρπίωνος, Ἀνανίου, Φιλίππου, Κυρίλλου καὶ Δαμιανοῦ. Ἡ ΜΗΝ εἰς τὰς τοῦ Βασιλίσκου, Θερινοῦ, Κυρίλλου, Λέοντος, Φιλήμονος, Ὀνησιφόρου, Πορφυρίου. Ἡ ΝΗ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ Ὀνησιφόρου. Ἡ ΟΣ εἰς τὴν τοῦ Φιλήμονος καὶ ἡ ΩΜ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ Ρωμανοῦ.

4. Αὐτὸ συμβαίνει εἰς τὴν λέξιν ΡΩΜΑΝΟΥ, ὅπου ἐνώνεται εἰς τὸ κάτω μέρος τὸ Μ καὶ Α, εἰς τὴν λέξιν ΦΗΛΗΜΟΝΟΣ, ὅπου ἐνώνονται τὸ ΗΛΗ, εἰς τὴν λέξιν ΦΙΛΙΠΠΟΥ, ὅπου ἐνώνονται τὸ ΙΑΙ, εἰς τὴν λέξιν ΜΑΡ, τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ Φιλήμονος, ὅπου ἐνώνονται τὸ ΜΑ καὶ εἰς τὴν λέξιν ΔΑΜΙΑΝΟΥ, ὅπου ἐνώνονται εἰς τὸ κάτω μέρος τὰ τρία πρῶτα γράμματα.

5. Βλ. A. C. B a n d y, The Greek Christian Inscriptions of Crete, ἔ.ἀ., σ. 13.

6. Διὰ τὰς μέχρι τὸ 1940 εὐρεθείσας *ligaturas* εἰς ἐπιγραφὰς βλ. M. A v i - Y o n a h,

Ἐξ ὅλων τῶν μέχρι τοῦδε ἐκτεθέντων δυνάμεθα νὰ καταλήξωμεν εἰς τὰ ἐξῆς συμπεράσματα: Ἡ παρουσία εἰς τὰ μωσαϊκὰ τῆς Rotonda τῶν Ἀγ. Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ καὶ ἡ ἐορτὴ αὐτῶν κατὰ τὸν μῆνα Σεπτέμβριον δὲν σημαίνει ὑποχρεωτικῶς ἐπίδρασιν τῆς Δύσεως. Διότι ἐκτὸς τοῦ γεγονότος, ὅτι αἱ δύο ἀπὸ τὰς τρεῖς συζυγίας τῶν ἁγίων ἐκ τῆς Ἀνατολῆς κατήγοντο καὶ εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἐμαρτύρησαν, ὑπάρχουν καὶ ἄλλα στοιχεῖα τὰ ὅποια μᾶς πείθουν, ὅτι ἡ εἰκονογράφησις τοῦ Ἀγ. Γεωργίου ἐγίνετο πρὸ τῆς γραφῆς τῶν συναξαρίων ἢ ἀμέσως μετὰ αὐτὴν, ὅταν ἀκόμη ταῦτα δὲν εἶχον γίνεαι πολὺ γνωστά. Διαφορετικὰ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δοθῇ ἐρμηνεία εἰς τὸ ὅτι οἱ μῆνες ἐπτὰ ἐκ τῶν δεκαπέντε σωζομένων ἁγίων δὲν συμφωνοῦν μὲ οὐδὲν ἀπὸ τὰ συναξάρια.

Μὲ βάσιν τὴν μορφήν τῶν γραμμάτων τῶν ἐπιγραφῶν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ ἀσφαλὴς χρονολόγησις, διότι ταῦτα ἀπαντῶνται εἰς τὴν ἰδίαν μορφήν κατὰ τὸν 4ον καὶ 5ον μ.Χ. αἰ., ἀλλὰ καὶ ἀργότερον.

Αἱ δηλούμεναι διὰ τοῦ S συντμήσεις συμφωνοῦν χρονολογικῶς μὲ τὴν δοθεῖσαν εἰς τὰ ψηφιδωτὰ χρονολογίαν (400 μ.Χ.). Ὁ τύπος τῆς συντμήσεως αὐτῆς ἀπαντᾶται ἤδη ἀπὸ τὸ 147 μ.Χ., ἡ χρῆσις τῆς δὲ κατὰ τὸν 4ον αἰ. εἶναι πολὺ συχνὴ μὲ ἀρκετὰ παραδείγματα ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ χώρου. Ἡ ἄποψις τοῦ E. Weigand, ὅτι παρουσιάζεται διὰ πρώτην φοράν εἰς τὸ τέλος τοῦ 5ου αἰ., δὲν εὐσταθεῖ πλέον.

Ἡ διστακτικὴ, ἡ πτωχὴ εἰς τύπους καὶ περιορισμένη χρῆσις τῆς ligatura ὀφείλεται εἰς τὴν πρωϊμότητα τῶν μωσαϊκῶν ἐνῶ, συμφώνως μὲ τὸν πίνακα τοῦ M. Avi-Yonah, τὸν 4ον αἰ. ἔχομεν ἐννέα παραδείγματα, τὸν 5ον δύο, τὸν 6ον ἔχομεν τεσσαράκοντα ὀκτώ¹.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΟΥΝΑΡΗΣ

ἔ.ἀ., σ. 131, ὅπου βλέπομεν ὅτι αὐταὶ ἀπαντῶνται ἤδη ἀπὸ τὴν προχριστιανικὴν ἐποχὴν καὶ συνεχίζονται ἕως τὸν 12ον αἰ.

1. Ὁ πίναξ τὸν ὁποῖον δημοσιεύει ὁ Avi-Yonah, ἔ.ἀ., σ. 31 πρέπει νὰ συμπληρωθῇ μὲ τὰ νέα παραδείγματα.

RÉSUMÉ

Georges Gounaris, Les inscriptions de fête des mosaïques de la coupole de Saint Georges (Rotonda) de Thessaloniki.

Comme c'est déjà connu les opinions sur la chronologie des mosaïques de la coupole de Saint Georges à Thessaloniki sont diverses (de l'époque de Constantin le Grand jusqu'à l'VIIIe siècle).

L'auteur de cet article s'occupe avec la chronologie de ces mosaïques en se basant aux éléments que nous donnent les inscriptions. Ses conclusions sont les suivantes: 1. La lecture par I. Kurth comme «Ἀρίσταρχος» du nom du 1er saint du panneau nord-ouest, n'est pas juste. L'auteur croit qu'il s'agit d'«Ἀρκάδιος». 2. Le mois de Septembre, mentionné comme le mois de fête des Saints Cosmas et Damien n'indique pas une influence occidentale et ne permet pas la chronologie des mosaïques dans une époque après le VIe siècle, comme E. Weigand accepte. 3. D'après la forme des lettres des inscriptions ce n'est pas possible d'avoir une chronologie sûre, car nous rencontrons ces lettres de la même forme aux IVe et Ve siècles, et plus tard encore. 4. Le S comme abréviation est déjà connu depuis l'année 147 et son utilisation pendant le IVe siècle et très fréquent avec beaucoup d'exemples en Grèce. L'opinion de E. Weigand que S apparaît pour la première fois à la fin du Ve siècle n'est pas juste. 5. D'une part l'utilisation rare de ligatures et d'autre part la pauvreté de ses formes sont dûes, à l'époque des mosaïques qu'ils ne peuvent pas être datés après la fin du IVe siècle après J. Chr.